

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

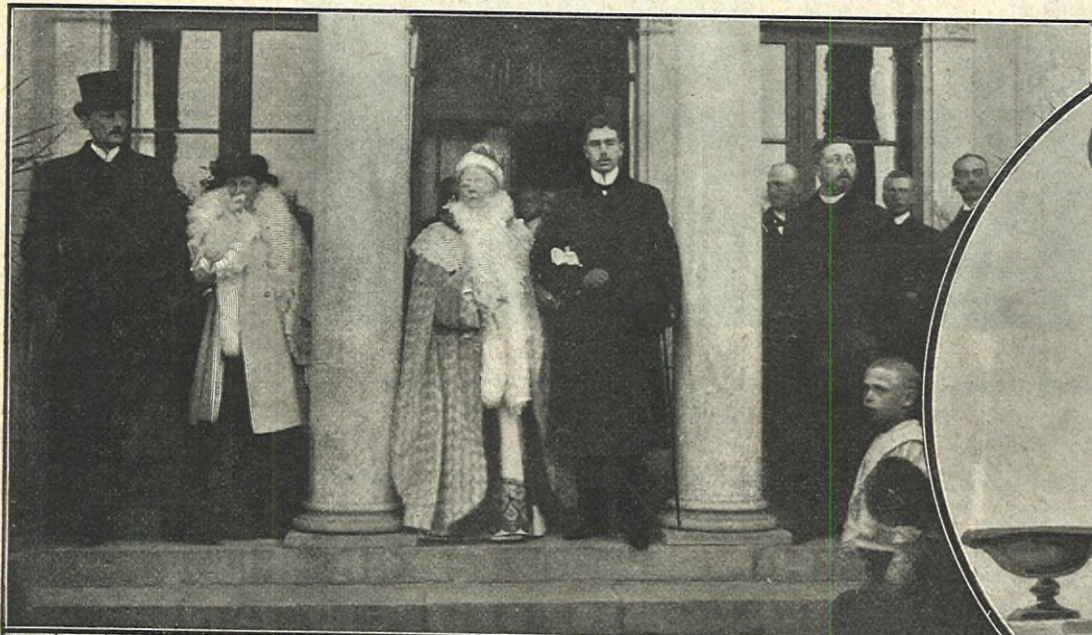

ILLUSTRERAD TIDNING

HÖR

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG.

HYLLNINGEN FÖR KONUNGEN VID ROSENDALS SLOTT TORS DAGEN DEN 8 JUNI 1905. 1. DE KUNGLIGA PERSONERNA PÅ SLOTTSTRAPPAN. 2. KONUNGEN HÖJER ETT LEFVE FÖR SVERIGE. 3. KONUNGEN MED PRINS GUSTAF ADOLF VID SIN SIDA TALAR TILL FOLKMASSORNA FRÅN ANDRA VÅNINGENS ALTAN. FOTOGRAFIER AF A. BLOMBERG. TECKNING AF HJ. ENEROTH.

I SVERIGES NAMN.

DET HAR INTRÄFFAT, det som de förflutna veckornas politiska spänning och oro ställt i utsikt, ehuru ingen i vårt land torde varit fast öfvertygad om möjligheten af bandets fullständiga bristning, förrän de första Kristianiatelegrammen för några dagar sedan bragte budskapet om norska stortingets våldsamma åtgärd att på grund af unionskonungens sanktionsvägran förklara konungen afsatt från Norges tron och unionen upplöst.

Ljudet af detta norrmanens Alexandershugg för att lösa konflikten skall ej på länge tystna, ty det var ett kränkande slag mot broderationen, mot den gamle monarken, hvars alla regeringshandlingar städse dikterats af den djupaste rättskänsla, af omsorgen för de båda folkens bästa, och först och sist var det ett brott mot gemensamma besvurna lagar. Ingen svensk skulle i närvarande stund vilja yrka på bibehållandet af en union, som blifvit den ena parten förhatlig och för den andra medför endast slitningar inåt som utåt. Är den unionella sammanslutningen mellan de skandinaviska folken nu vorden en föråldrad statsform, så må den upphöra att existera. Men att, som Norge nu gjort, brutalt och ensidigt lösa sig ut ur unionen med påståendet, att konungen genom sin sanktionsvägran handlat grundlagsstridigt, medan norrmanen själfva under stora gester ikläda sig rättfärdighetens täckmantel, hvarmed de söka öfverskylla sin kränkning af grundlag och riksakt, det är ovärdigt ett för rättvisa och frihet kämpande kulturfolk.

Men har Norges folk stått enigt i fråga om medlet för sin utbrytning ur unionen, har Sveriges folk ej varit mindre enigt i att erkänna det riktiga i sin konungs handlingssätt under dessa kritiska dagar.

I Sveriges namn skedde ock den imponerande och vackra demonstration för konung Oscar, som en af de senaste solstrålande sommaraftnarna ägde rum framför Rosendals lustslott å Djurgården. En människomassa, som i numerär steg till mellan 30 å 40,000 personer och var rekryterad ur alla samhällsklasser, drog under parkens nyutslagna träd fram till konungens nuvarande sommarbostad, där en kungahyllning, hvars make hufvudstaden ej på decennier bevittnat, tog sig uttryck i tal, sång, musik, hurrarop och näsduksviftningar utan ända.

När det mäktiga tåget ordnat sig på planen framför slottet och mottagits på slottstrappan af konungen, drottningen, prins Gustaf Adolf, prins Carl, prinsessan Ingeborg och prins Eugen, samt hurraropen tystnat, framträdde doktor Karl Hildebrand och yttrade:

Vi äro komna från tusentals hem, ur alla samhällsklasser, och vi hafva drifvits af en uppriktig önskan att gifva vår innersta tillgifvenhet uttryck och ett uttryck för våra känslor för hvad lag och rätt är. Ett fyrfaldigt lefve för hans majestät!

Under folkmassans sång "Hör oss, Svea" utträdde nu konungen på den en trappa upp belägna altanen, och då sången tystnat, yttrade han under djup rörelse, men med klangfull stämma, som hördes vida öfver nejden:

Alla mina vänner, kvinnor som män, hvilka här församlats för att visa mig kärlek och vänlighet, varen alla därför af mig tackade. Men låten mig uttala denna min djupa tacksamhet genom att med eder alla få förena mig uti ett utrop: Lefve vårt gamla, ärorika, trogna och goda, kära fädernesland — lefve Sverige!

Dånande hurrarop ur minst 30,000 strupar ekade genom parken, hattar och näsdukar svängdes, hvarefter sjöngs "Du gamla, du friska", som ljud gripande i den vackra vindstilla sommarkvällen. Sedan följde ytterligare ovationer, innan skarorna småningom skingrades.

ÄNKEFRU EBBA WALLIS TILL DYBECK. FYLLDE DEN 14 DENNES 70 ÅR.
ALFR. B. NILSON FOTO.

SVERIGES SYDLIGASTE HERRESÄTE
OCH DESS HÄRSKARINNA.

HVILKEN ANGENÄM KÄNSLA att, trött af fabrikskorstenar och ändlösa betfält, träffa på ett riktigt gammalt slott, hvars åldriga murar, kring hvilka vildvinsrankan klänger, föra tanken tillbaka till tider, som ligga långt bakom oss.

Ett sådant gammalt fäste är Dybeck.

Mäktigt höjer det sina torn och blickar allvarligt ut öfver slättlandet. Dess historia förlorar sig i den grå forntiden. Ej osafnolikt att dess anor leda ända från det 12 århundradet. Då rådde som vi veta ett rörligt lif på den sydsvenska kusten. Tack vare sina privilegier behärskade lybeckarne hela sillfisket, och detta var ju så rikligt, att stimmet nästan hindrade båtarna att komma fram. Här funnos nederlagsplatser och sillsalterier, skepp kommo och gingo, forslande hafvets rikedom ut öfver världen, utländska varor infördes och pengar vandrade ut — ja, till och med sillen, fångad vid stormännens kuster, måste dessa bekväma sig att köpa af lybeckarne — alldeles som man i våra dagar köper svenskt järn — från Tyskland.

På Dybecks ägor har man funnit spår, som tyda på att den mäktiga hansastaden här haft en af sina anhaltstationer. Först 1374 omnämnas emellertid Dybeck. Så var det en tid i Bingsläktens ägo. Den sista af denna släkt, som ägde gården, var Åke Bing, hvilken sålde Dybeck 1487.

Af längre fram mera bemärkta ägare kan nämnas Jörgen Marsvin, danskt riksråd och någon tid befallningsman på Helsingborgs slott, gift med Karin Gyllenstierna. Ett af deras många barn var Elin, gift med Munck. Denna stränga dam blef moder till Christina Munck — Christian den IV:s gemål. Såväl mor som dotter äro födda i Dybeck.

Otto Jörgensen Marsvin — den nyssnämde broder — gift med den vackra Metta Brahe, hade genom arf, köp och gifte kommit i besittning af Dybeck m. fl. stora egendomar och var på sin tid en af de rikaste magnaterna i Skåne. Han tycks ha varit ett slags beskyd-

dare af litteraturen. Så skrifer en framstående historiker:

"En Christoffer Siwendsson, tillegnade Marsvin ett i Köpenhamn 1622 tryckt arbete med titel: Militia Spiritualis eller Guds börns andelige Strid och skattade honom i dedikationen lycklig såsom den där med ära bär 'det priselige Marsvins Tillnaffn, i det han i gierningen beviser en ret Marsvins natur'. Härmed menar han ej så illa som det låter, ty Marsvin är äfven en benämning för delfin, och förf. påminner om, att en sådan, tjusad af lyrans toner, förde den spelade Arion i land; hvilket till det skånska marsvinets efterrättelse borde lända."

År 1684 delades Dybeck i tvänne hälfter mellan bröderna Jörgen och Christian Bille.

Detta arrangement blef under tidernas lopp en källa till tvister, processer och osämja mellan de olika ägarne. De båda hälfterna benämndes bland allmogen Krokeparten och Sparreparten, dessa namn uppkommo efter ägarne Gyllenkrook och Ehrensparre i slutet af 17:e århundradet.

Som en tidsbild torde följande få anföras, karaktäristiskt för Dybeck, på samma gång det utgör en illustration till den lydnad för föräldrar, som ingick i den tidens uppfostran.

En släkting till ägarinnan af Dybeck har berättat, att hon, som bodde å Krokeparten, var myckdt god vän med en flicka till ägaren af slottets andra hälft. De båda väninnorna sutto under ett fläderträd på hvar sin sida om rännstenen, som löper tvärs igenom borggården, hand i hand och språkade med hvarandra. Men det föll dem aldrig in att öfverskrida rämärket.

METTA BRAHES PORTRÄTT Å DYBECK.

Lagermans Kraft-skur-pulver "TOMTEN".

Det var något oerhördt — ett förbud, som de båda ägarnes hundar till och med respekterade.

Vid äldre år kom hon på besök till sitt barndomshem. Nu hade gården ej längre två ägare — de båda hälfterna voro sammanslagna till ett. Och då hon nu passerade de olika ägora, hörde man henne utbrista:

— Här har jag aldrig varit förr!

I början på 1860-talet inköpte Alb. Balzar Wallis, som redan var i besittning af den hälft af Dybeck han ärfte efter sina föräldrar, äfven andra parten och blef sålunda ensam ägare till det gamla säteriet.

Han var en framstående landtbrukare, verkade nitiskt för höjandet af boskapsafveln samt bragte mejeriskötseln till en ovanlig höjd. På hösten 1859 ingick han äktenskap med Ebba Rosenblad, dotter af majoren Eberhard Rosenblad och hans maka Lova Morman.

Sedan tre år tillbaka änka, är fru Wallis nu ensam innehafvare af Dybeck, som förvaltas af sonen, ryttmästaren vid skånska dragonerna Albert Wallis. Fru Wallis fyllde i tisdags, den

Mousseline

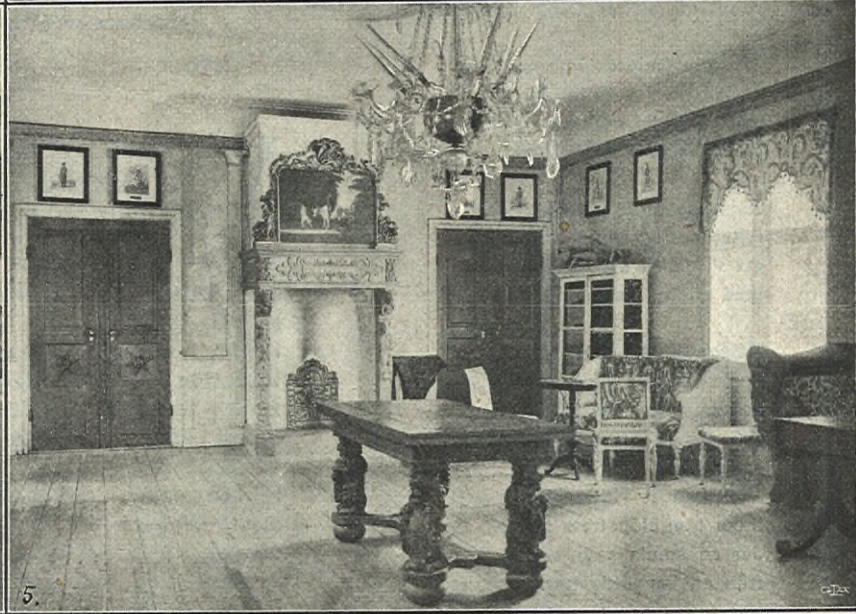
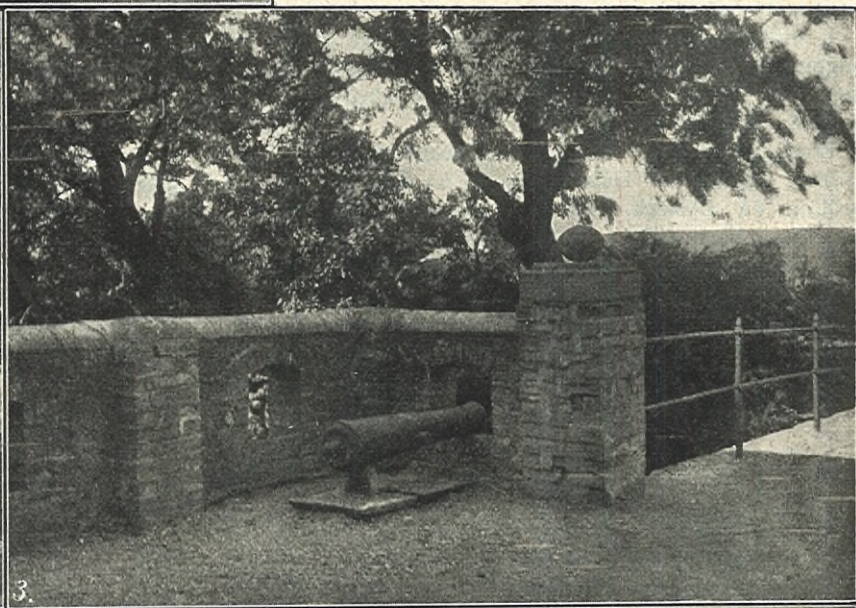
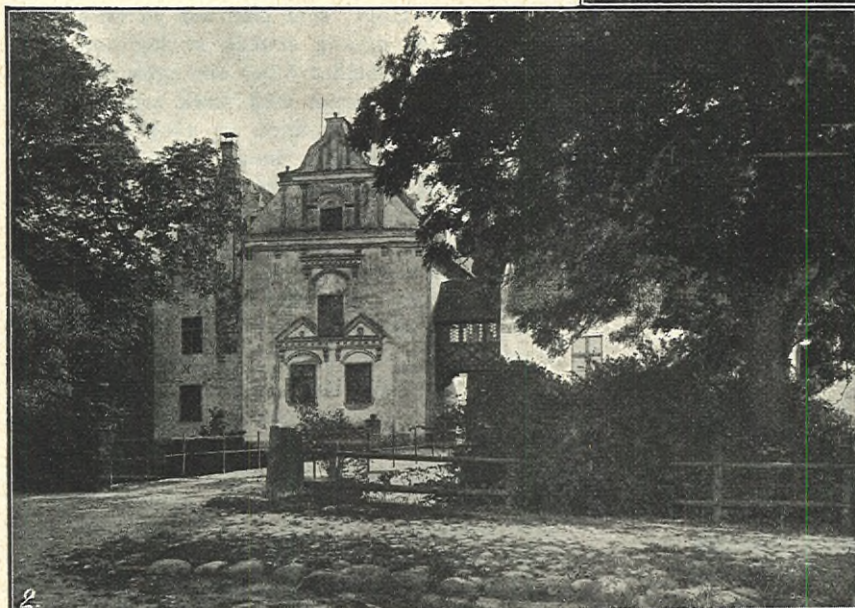
i 120 cm. bredd å 90 öre pr meter levereras tull- och portofritt till privatpersoner.

Profver omgående franco.

Schweizer & Co., Luzern S. G. (Schweiz).

men påträffa vi ett praktexemplar till "himlasäng", med årtal 1646 samt rikligt försedd med sniderier och bibelspråk.

Med stor pietet och intresse för allt, som står i samband med Dybeck och dess historia, har herr Wallis sammanfört en rikhaltig samling af fornsaker, från sten- och bronsåldern, alla fyn-

BILDER FRÅN DYBECK. 1. SPARREPARTEN. 2. KROKEPARTEN. 3. PÅ BRÖSTVÄRNET. 4. MATSALEN. 5. SALONGEN. ALFR. B. NILSON FOTO.

14 dennes, 70 år, men besitter en rent af förvånansvärd ungdomlig vigör och tager med lifligt intresse del af allt, som rör den stora gårdens skötsel.

Intelligens och hjärtegodhet i förening äro egenskaper, utmärkande för Dybecks härskarinna, och som i sin mån bidragit till att göra henne aktad och ärad af alla, med hvilka hon kommit i beröring. Förutom den nyss nämnde sonen har hon tvänne döttrar Lovisa och Ida, den förstnämnda gift med grefve Löwen å Gerstberg.

Då man vandrar genom de gamla rummen å Dybeck, mötes man af flere intressanta saker. Porträtt af Lars Bille, Metta Brahe, Gust. Ehrensporre m. fl., af Ellen Marsvin och Christina Munch, de två sistnämnda dock kopior, originalen lära finnas i Rosenborgs slott i Köpenhamn. En taffla af Dybeck i aftonbelysning af professor Carl Bøgh är särskildt anmärkningsvärd.

I matsalen fängslas anblicken af en charmant antik ljuskrona, som en gång prydt Fredensborgs slott i Danmarb. I ett af smårum-

den gjorda å Dybecks ägor. Ett par af de mera sällsynta fornlämningarna ha överlåtits till riksmuseum. En klenod, som finnes å Dybeck, är "ällaskålen" = älfvaskålen. Älfvorna ha som bekant spelat en stor roll i folkfantasi. De ha också ställt till en hel del fulla spratt. Så påstod man, att de gjorde folk "ällagalna", "ällasjuka", "ällablåsta" o. s. v. Mot dessa älfvornas funder fanns endast ett osvikligt medel — att dricka ur en "ällaskål". Denna sällsamma tingest, hvilken gått i arf genom flera bondesläktled och varit en inkomst-

**Lanolin-
Sana-Tvål.**

Garanterad ren, neutral,
mild och öfverfet.

Bästa Barntvål!

25 öre st.

Grumme & Son
Stockholm.

källa för familjen, har nu, sedan man förlorat tron på dess undergörande förmåga, förvärfvats åt Dybecks samling. Den lilla bensålen har infattats i ett prydligt etui af silfver, locket har form af en ätthög, hvarå en tomte tronar med en liten miniatyrålvaskål i handen.

De många ätthögarna och de rikliga fynden här tyda på att trakten från urminnes tider varit rikt befolkad.

I olikhet med andra gamla slott är här ej någon spökhistoria förknippad med själfva gården. De sägner, som äro i svang, förskrifva sig från omgifningen.

Enligt hvad man tror sig veta, skulle Ankarström, Gustaf den III:s baneman, ha firat sitt bröllop på Dybeck. Härmed må nu förhålla sig huru som helst — det gamla slottet, de grå murarne kunde kanske ha mycket att förtälja — men de föredraga att tåga, allvarligt blickande ut öfver slätten och de ändlösa betfälten.

ALFRED B. NILSON.

HAMN.

KOM, MIN KÄRA, tag min hand,
stig i båten, låt oss styra
ut mot bränningar, som yra
rundt om skären, långt från land!

Vimpeln fladdrar ljus och blå,
seglen sollyst gyllne blänka,
emot stäfvén muntert stänka
skumkaskader då och då.

Kajsa spänner rund sin kind,
fyller botten af sin lunga
att vi dansa må och gunga
med en hafssalt sunnanvind.

Hejsan Kajsa, bara blås,
spola ren vår gamla skuta,
damma segel och kajuta
och oss själfva med, gunås!

Vi ha suttit vintern lång
inom stugufönstrets galler,
där en smula solljus faller
från en bakgårds trånga prång.

Vi ha suttit där på huk
likt försänkta i en dvala,
där ej tungan orkar tala
och med hjärtat tungt och sjukt.

Så kom våren dock till slut,
kom med dröm om fågelkvitter,
men med längtan nästan bitter,
ty vi fingo ej gå ut.

Ej gå ut! Ett sådant ord!
Då all världen börjar knoppas
och allt ungt på lycka hoppas
och all sorg ska öfver bord!

Ej gå ut i luft och ljus,
ej gå ut, då solen skiner,
sitta gömd bakom gardiner
i ett illa vädradt hus!

Det är svårt att sälja så
själfva själen för en beta
bröd och dock ej bland de feta,
det vår Herre veta må.

Du mot dörren ständigt såg,
samma sorgsna fråga dröjde
i den blåa blick du höjde
ur din unga, sunda håg.

Kom, min kära, tag min hand,
låt oss våra lumpor gömma
låt oss pinans tider glömma,
låt oss segla långt från land.

Låt oss segla långt dit ut,
där det bubblar och det fräser,
där det sjuder och det jäser,
ständigt nytt i hvar minut.

Låt oss under solen gå
ut mot vidder utan ända!
Förr i kvaf än återvända
till vår bakgårds gråa vrå!

Förr i kvaf än återgå
till vårt förra lifs elända,
häktelika, allt för kända,
dumma, trista, unkna vrå!

Nej, i frihet utan gräns
emot viddens blåa gåta
vill jag skutan löpa låta . . .
Aj, ditt troll! Hvad nu? Det känns!

Ska jag bara tiga still
och mot hemmet stäfvén vända?
Nypps ej så! Jag ska' kanhända,
om du först mig kyssa vill.

Ungen? . . . Visst! Du äger gild.
Tänk att slikt jag kunde glömma,
fast jag också väl kan ömma!
Stackars han! Han är nog vild! . . .
E. Walter Hülphers.

VÄNTANS TIDER. EN HISTORIA UR TYSTNADEN AF ELISABETH KUYLENSTIERNA.

DET VAR mycket längesedan Gabriella Danell varit ung, men ändå mindes hon så väl -ton-åren, som hade hon upplefvat dem i går, och det var väl mest därför att just ingenting händt, som skymde återblicken. Gabriella hade aldrig lefvat, bara drömt lifvet, och ehuru dessa drömmar, som varit så vackert och varmt röda, nu började bli en smula grådaskiga, fyllde de dock det mesta af hennes dag, ty hon hade inte särdeles mycket annat att göra — jo, hon väntade . . .

Hade hon inte gått och väntat, skulle hon minsann inte haft tid att drömma, då skulle verkligheten kramat in den lilla energilösa varelsen i sitt järngrepp och kväft de uns duglighet, hon kunde prestera mot en eller annan svältlön, ty Gabriella Danell var en fattig flicka, som ingen hade skyldighet att taga hand om, när hon som femtonårig stod ensam i världen.

Många — mest gamla fruntimmer — kallade det "en Guds lycka", att rika änkefru Torn tog sig an flickan. Tant Maria Torn hade varit god vän med lilla Gabriellas mor, och hon ville göra något för flickan.

Som om det varit i dag, mindes Gabriella den förmiddag, då hon kom in i tant Marias

förmak. Alla de med mörkröd rips klädda möblerna stodo på samma fläck då som nu. På det ovala divansbordet lågo samma korrekta högar af böcker i praktband, de flesta på främmande språk — tant Maria var inte beläst, men berest, och salig hofrättsrådet, som visat sin fru världen, hade skänkt henne dessa små souvenirer af den stora litteraturen — spegeln mellan fönstren djupnade då som nu likt en molnvägg under reflexen af de tunga plyschgardinerna, soffan hade alla sina resårer kvar och länstolarna väl konserverade tofsar. Ingenting hade vaknat ur sin indolens härinne på ett kvarts sekel — ett kvarts sekel! . . . Ja, så långa hade väntans tider redan varit för lilla Gabriella.

Tant Maria hade ingen bra pinceneznäsa, det hade femton-åringen strax upptäckt. Lorgnetten gled och gled, som åkte den rutschbana ned för ett trappräcke. Det skulle varit mycket lustigt, om hon bara vågat tycka det, nu måste hon istället beundra sin välgörarinnas tåliga envishet att klämma fast orostiftaren vid näsroten, för där *skulle* den sitta, medan hon granskade flickan.

Hon såg länge, som man ser på en dyrköpt och tämligen onödig artikel, så log hon stilla, med inre tacksamhet öfver sin egen offervillighet och drog barnet med stark arm intill sig, medan hennes blick ännu en gång öfverför de skära, mjuka dragen inom ramen af slätkammat, mildt askblondt hår.

"Drömmer du mycket?" frågade hon omotiveradt.

"Ja, om nätterna," svarade Gabriella naivt. "Då får du din första vakna dröm nu," sade tant Maria högtidligt. "Barn, jag upptar dig i mitt hem, och vårdar du mig som en dotter, uteblir inte din lön. Allt ger jag dig, märk väl! *Allt!* Du har bara att vara en lydig och snäll flicka."

Gabriellas stora blå ögon, de, som orsakat frågan nyss, om hon drömde, miste en sekund sitt inåtvända uttryck. Det blixtrade gladt till i dem. Hon neg djupt.

Visst ville hon vara snäll och lydig. Allting ville hon göra för den, som tog hand om henne så moderligt.

Och den lefvande lyxartikeln flyttades in till det andra lösöret, där den var bestämd att stanna till fru Torn's död och då — inte tagas med upp i bouppteckningen — men kommas ihåg i testamentet med etthundratusen kronor.

Sedan sitt sextonde år hade Gabriella hört om denna "oerhörda" summa, hvilken en gång skulle tillfalla henne. Hon behöfde inte tänka på att komma ut och förtjäna sitt uppehälle som andra unga flickor; hon hade sin ålderdom betryggad, och medan tant Maria lefde, mädde hon ju som pärla i guld.

Det var ingen, som kunde begripa, när doktorn ett par år senare kallade henne "öfveransträngd och nervös". *Hvad* skulle hon blifvit det af? Men för all del, fru Torn tog henne genast med till en badort, något som var rysligt vackert gjordt, när man betänker, att Gabriella var en fattig flicka.

År hade lagts till år så tyst och omärkligt, som det bara kan ske i en liten stad med små intressen.

Fru Torn var kry och duktig som alltid, inte ett grått strå hade hon i sitt mörka hår, godt om egna, oklanderliga tänder kvar och ett på en gång lätt och morskt sinne.

Gabriellas hår var för ljust, att det myckna gråa i det skulle synas, men hon såg så blekt och passerad ut, att man, om hon varit ett vanligt husgeråd, skulle kallat henne utsliten, nu sade de många tanterna, att hon såg "fin" ut.

Själf tänkte hon inte mycket öfver sitt yttre. De drömmande ögonen, det enda personligt lefvande hos henne, sågo hellre bortåt och utåt

än in i spegeln. Den hade heller aldrig haft någon stor komplimang åt henne, bara några år sagt henne, att hon var söt och fraiche, båda delarna alldeles onödiga kvalifikationer för omgifningen.

Gabriella hade varit på flera kafferep dessa tjugufem år, än hon med bästa vilja i världen kunde hålla räkning på, och ändå voro dessa bjudningar nästan det enda "nöje" tant Maria och hon bevistade. Först fann hon dessa tillställningar tråkiga, men förkortade tiden där som öfver allt annars med att drömma, att tant Maria med varm hand gaf henne hälften af det tilltänkta arvet. Då skulle världen med ens te sig helt annorlunda, då skulle hon inte längre behöfva gå här och tänka syndiga tankar i anledning af det goda, som måste komma, om... Hon skulle se lifvet utan reflexionsspegel, se det som man blickar ut öfver slätter, tänkte hon ibland, och då fingo hennes smala kinder plötsligt färg.

Med tiden fick Gabriella mera intresse för kaffebjudningarna. Folk, som varit ute i de stora städerna, samlades också där, och med sin tafatta smeksamhet kunde Gabriella Danell stryka öfver någon modern klädning och be dess ägarinna berätta henne litet om sista Stockholmsresan.

"Att fröken Danell inte själf reser ut och ser sig om," hände det att främlingar frågade. De visste bara, att den "lilla människan" var en rik arftagerska, mera visste de inte, då skulle de sparat sin fråga, hvilken alltid dock fick samma underliga, artiga svar:

"Nej, tant Maria har rest så mycket i sin ungdom, att hon är trött nu."

En gång, en enda, hade Gabriella känt, att också hon hade vingar, som kanske skulle bära henne, om hon finge pröfva dem. Hon hade förstas lärt sig spela piano (hvad hade inte tant Maria låtit henne inhämta af kunskaper, som stadens krafter kunde effektuera?), och en vinter, hon var då ett par och tjuguar, skulle hon spela ett par solonummer på en välgörehetssoaré. Det förundrade alla, att hon valt Chopins sorgmarsch, den kunde väl inte göra sig på en vanlig liten taffel, då hade man bättre hopp om "mänskenssonaten", men det visade sig, att Gabriella skötte båda numren med en så öfverlägsen talang och djup känsla, att auditoriet först snöt sig af rörelse och sedan lät höra frenetiska applåder.

Bland publiken fanns en konstnär, som tillfälligtvis gästade staden. Han uppsökte dagen därpå Gabriella, öfverräckte en charmant bukett åt henne och sade henne, att hon skulle få en lysande succès, hvilken dag hon ville lyckliggöra hufvudstaden med sin eminenta musikaliska skicklighet.

Fru Torn, Gabriella och främlingen sutto i förmaket. Deras stolar nästan tangerade hvarandra, ty "gruppen" vid soffan gick i trång halvcirkel. Konstnären talade så varmt och entusiastiskt, att den mattskära färgen på Gabriellas kinder blef till glödande rött och hon såg ned på rosorna i sitt knä, som hade hon velat smeka och kyssa dem, men det var tant Maria, som svarade:

"Min bästa herre, min fosterdotter är fullt oberoende. Hon behöfver inte sälja sin talang; vi äro glada att få njuta af den här hemma. Hon själf får njuta af den utan ängslan för kritik och ekonomiska eventualiteter. Vi äro charmerade öfver era komplimanger och era rosor skola alltid bli en kär souvenir för min lilla flicka, inte sant Gabriella?"

"Jo tant."

Ett ögonblick föreföll det Gabriella, som hon inte alls skulle svarat i tantens anda; det brusade för hennes öron och hjärtat klappade vildt, men strax därpå greps hon af den förintande mattighet, som ofta plågade henne här i de

låga, väl ombonade rummen, och hon tänkte, Naturligtvis skulle hon stanna här tills... tills... Det var ju hennes skyldighet. Och det kunde hända, att tant Maria ändå gaf henne fri en dag, när hon märkte, att Gabriella längtade.

Detta var alltid Gabriellas lilla kryphål undan sina egna hemligaste tankar, och hon drog en lättnadens suck, när hon på det sättet skrapat bort en smula inre dålighet med illusionen om tant Marias förståelse.

"En liten småstadsgås," tänkte konstnären, bugade sig och gick — för alltid. Men hans blommor blefvo verkligen för Gabriella det minne, tant Maria förespätt. Hon hade skickligt torkat dem i sand och gjorde dem så lunda till små balsamerade blomsterlik, men för henne voro de inte döda. De hade doft och fägring kvar; ja, till och med vinden hviskade ännu till henne genom de skälvande bladen.

Hon kunde sitta långa, långa stunder och dikta ungdomsöden och drömma hjärtelycka framför sina rosor. Hon sade sig helt sakta, att än kunde det komma; först hade hon jublat: "Det kommer! Det kommer!" Så sagt sig: "Hvarför skulle inte också jag få lefva? Jag har ju flera möjligheter än de flesta!" Så sänkt hufvudet och hviskat: "Mycket ha åren tagit, men än har jag tid att vänta!" — Och nu var Gabriella Danell fyratio år och såg ut för sin ålder, men inom henne bodde ungdomen som en bursatt fågel.

Hvar vinter hade hon spelat på den lilla stadens välgörehetssoaréer och bjudningar, hvar sommar uppträdt vid "badorten", en plats, som tant Maria upptäckt ett par timmars väg från staden, och där honoratiores låtit bygga sig egna villor.

Tant Maria hade också villa, och när Gabriella fyllde fyratio år, fick hon af sin välgörarinna lagfaret testamente på Mari-Ellero, som fru Torn kallade villan, sammanbindande sitt och fosterdotterns namn.

Lilla Gabriella neg och tackade, just som när hon var femton år. Nu behöfde hon inte lofva att vara snäll och lydig; det var klart, att ingenting annat kunde komma i fråga, nu när hon insåg sin stora skuld.

De flyttade tidigt dit ut på våren. Gabriella var så glad öfver det, ty hon hade på sista tiden fått en liten väninna därute, en helt ung flicka med käcka, hoppfulla framtidsvyer.

Gabriella brukade ackompanjera henne, när hon sjöng med sin friska, rena röst och särskildt var det en visa, Naima måste sjunga ofta.

"Det är Ellas egen visa," sade hon skrattande.

"Det har väl varit," svarade Gabriella, "nu är det drömmen om en dröm, jag hör i den, men sjung i alla fall, Naima!"

Och Naima sjöng:

"Intet är som väntans tider,
vårflodsveckor, knoppningstider,
ingen maj en dager sprider
som den klarnande april."

— — — — —

"Intet är som väntans tider,
väntans år, trolofningstider.
Ingen vår ett skimmer sprider
som en hemlig hjärtans kär.
Sällan mötas, skiljas snarligt,
drömma om allt ljuft och farligt
lifvet i sitt sköte bär!"

Gyllne frukt må andra skaka;
jag vill dröja och försaka,
i min lustgård vill jag vaka,
medan träden knoppas där."

Naima gick inte från pianot, hon dansade tvärs öfver rummet fram till Gabriella, som satt uppkrupen i en stor korgstol, lade armarna om hennes hals, kysste henne in i örat och hviskade strålade lycklig om sina väntans tider.

Det var som en mäktig våg lagt Gabriella på en solbaddad strand, så genomvärmd, yr och matt kände hon sig. Och hon sade skyggt i en frågande ton:

"Det där du berättar mig om är visst lifvet." Naima log.

"För de flesta af oss kvinnor är det väl det — i alla fall vår bästa episod, alstringsperioden ville jag kalla den."

"Du menar det, som gör oss större."

"Ja — kanske det. Ser du, Ella, lyckan är nog det, som ger de bästa initiativen, det tror jag."

Det kved så tyst inom Gabriella, som hade något dödsdömdt lefvande klagat inom henne: "Hvarför, hvarför har jag aldrig sett lyckan?" men hon sade ingenting, lät i stället Naima komma med den brusande strömmen af starka, unga tankar och glada, orädda ord.

En kväll föll det Naima in att slå ut Gabriellas hår, pryda det med en näckros och vira in sjögräs i det.

"Hvad du ser förtjusande ut, när jag så där vildat till dig litet," sade hon, "ack, att inte jag fick tag i dig förr. Jag skulle med lock och pock dragit dig med mig ut ur ditt hål och lärt dig lefva. Hvad har du gått här och väntat på, säg?"

"På arvet," kom det plumpt innanför Gabriellas läppar, men hon tvang de två orden tillbaka som elaka piller och sade svagt:

"Jag hade ingenting annat att göra."

"Du milde Stritt Jakob," som dadda brukade säga, hvad den Ella pratar dumt! Ingenting annat att göra! Är du inte halft konstnärinna kanske?"

"Å, jag vet inte..."

"Joho, det vet du visst, och du kunde blifvit hel, om..."

"Ja, om," upprepade Gabriella tungt. Hon mindes så tydligt den främmande konstnärens besök, mindes dag efter dag i det enformighetens dödvatten, som kallades "ett godt hem". Hon mindes, och ögonen fylldes med tårar, ty hon förstod plötsligt, att hennes välgörarinna endast var ett tryckande band för henne.

Naima hade obarmhärtigt utpekade alla fru Torns egoistiska och småsinta egenskaper, och hon ryckte så upp Gabriella ur hennes slöa resignation, att denna en dag bad tanten om sin frihet — bara på ett par månader. Hon ville resa bort, få nya intryck.

Men aldrig glömde Gabriella svaret:

"Du har lofvat att vårda mig; nu är jag gammal och behöfver dig. Sviker du ditt löfte, sviker jag mitt, och hvad skulle du ta dig till, din lilla stackare. Gammal och utfattig, arma barn, så illa vill jag dig inte! Vänta, snart kommer din tid."

Och Gabriella väntade. Åren gingo, Naima gifte sig och reste bort; då och då skref hon bref om lifvet därute; det var vårbrisar i Gabriellas tillvaro, och hon satt i skymningen, helst därute i villan, och lyssnade till det kvarglömda ekot af den unga klara flickrösten, som sjöng

"Intet är som väntans tider,
vårflodsveckor, knoppningstider,
ingen maj en dager sprider
som den klarnande april."

Hon log snarare vemodigt än bittert; det hade så småningom kommit en viss flegma öfver hennes sinne, och dessutom — hon hade fått en ny dröm: Hon gaf bort sitt orörda kapital, gaf bort det med varm hand åt Naima. Så fort det blef hennes, skulle Naima få det, bara räntorna skulle hon själf behålla och Mari-Ellero, där skulle hon bo både vinter och sommar och ordna det hemtrefligt åt sig. Gabriella Danell hade hunnit så långt, att hon stillsamt och blidt drömde om en sorgfri ålderdom.

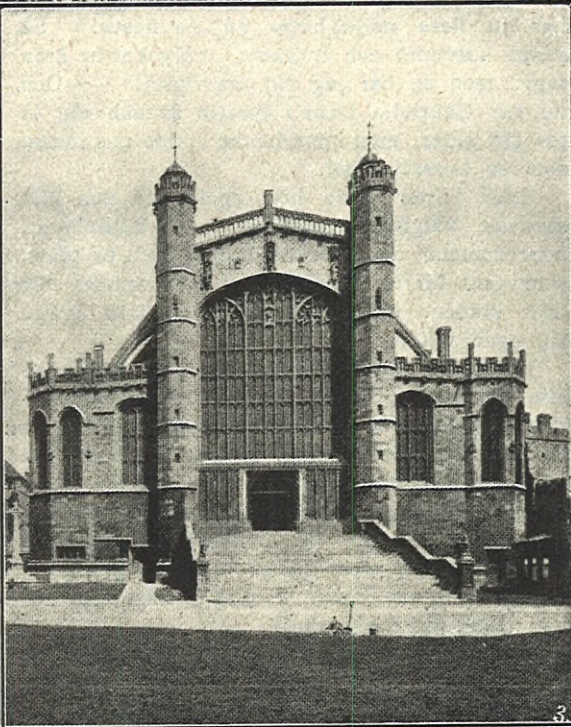
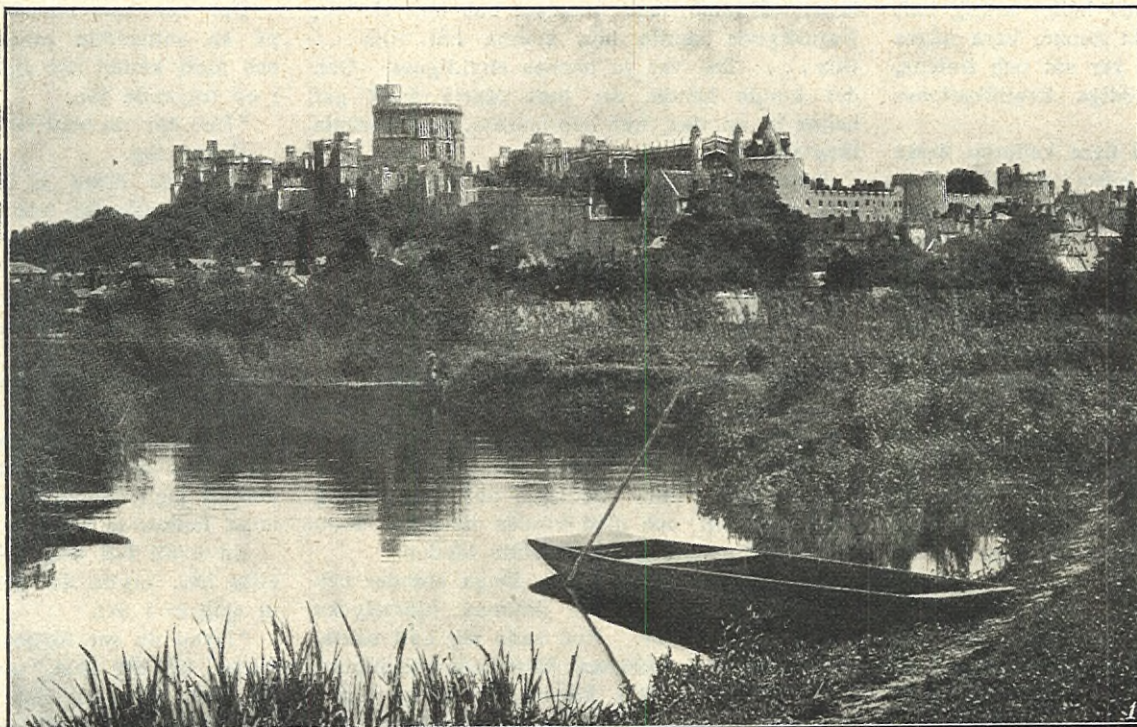
BRÖLLOPSDAGEN.

SAMTIDIGT MED att detta nummer af Idun går ut till våra läsare, firar prins Gustaf Adolf af Sverige sin högtidliga förmäling med den engelska furstedottern prinsessan Margareta i St Georgs kapellet i Windsors slott, det storbritanniskakonungaparets sommarresidens i Londons omgifningar.

Den 15 juni 1905 är alltså en märkesdag för vår dynasti, ja, för hela vårt folk, enär i och genom denna förning af två fursteättlingar slagits en frändskapens brygga mellan det lilla skandinaviska

hon redan på förhand kan räkna på Sveriges sympatier. Af vår natur leende nordiska fägring skall hennes unga sinne jämväl motaga starka skönhetsintryck, som i någon mån torde hos henne mildra saknaden efter Englands och Irlands frodiga naturscenerier.

Från de synnerligen effektfulla högtidligheterna vid förmälingen hoppas Idun i sitt nästa nummer kunna ge ett antal förträffliga illustrationer. Vi ha nämligen träffat aftal med den talangfulle svensk-engliske artisten herr John Beer i London att för vår räkning teckna vigselceremonien i St. Georgs-kapellet och andra dit hörande händelser, hvarjämte

SKÅDEPLATSEN FÖR FÖRMÄLINGEN MELLAN PRINS GUSTAF ADOLF OCH PRINCESSAN MARGARETA SLOTTET WINDSOR UTANFÖR LONDON. 1. VY AF SLOTTET.

folket här under polcirkeln och den mäktiga anglosachsiska nationen, med hvilken vi kommersiellt och merkantilt stå i så liflig förbindelse och hvars nationella egenskaper vi städe beundrat.

Vi äro öfvertygade, att den unga engelska prinsessan, som nyss under St. Georgskapallets hvalf gifvit och mottagit det bindande

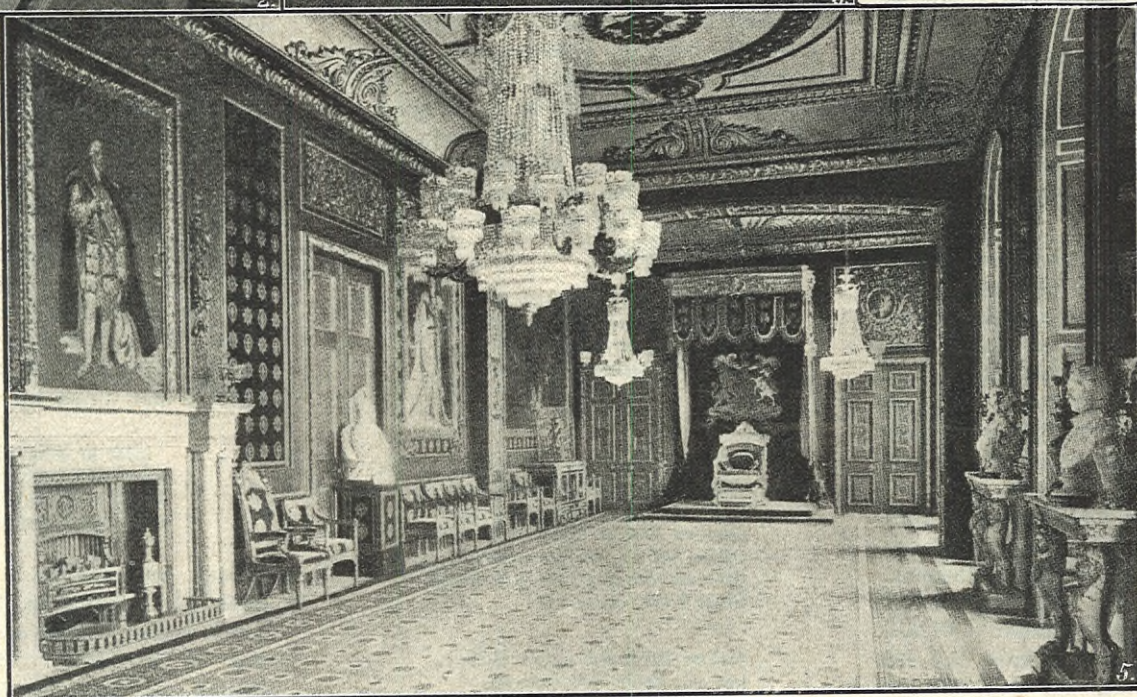
trohetslöftet, skall inom våra landamären finna ett nytt fosterland, visserligen mindre rikt i materiellt hänseende, än det hon lämnar, men bebodt af ett folk, redoboget att komma den nya furstinnan till mötes med kärleksfullt sinne lag och uppriktigt väsen och närande en inner-

lig förhoppning att vinna hennes fulla förtroende och i samma mån ge sitt tillbaka.

Af utsagor från hennes hemland att döma bär prinsessan Margareta äfven i sin karaktär alla de förutsättningar, som göra en furstinna populär i detta ords rätta bemärkelse, hvarför

upptagas och ordenskapitel hållas, byggdt i sengotisk stil under Edvard IV och fullbordadt under Henrik VIII. På östra sidan tillstötter Albertkapellet ursprungligen byggdt af Henrik VIII. Kapellet förblef ofullbordadt ända till senare tid, då drottning Victoria lät på det dyrbaraste inreda detsamma till en minnesvård åt den aflidne prinsengemålen.

2. ALBERTKAPELLET. 3. ST. GEORGS KAPELL, DÄR VIGSELAKTEN FÖRSIGGÅR. 4. ST. GEORGSSALEN, DÄR BRÖLLOPSBANKETTEN GIFVES. 5. TRONSALEN.

en londonfotograf arbetar med sin kamera speciellt för oss och i samma syfte.

För dagen meddela vi några bilder från Windsors slott, som på grund af sitt dominerande läge och sina många historiska minnen är ett af de präktigaste och intressantaste kungliga palats i världen.

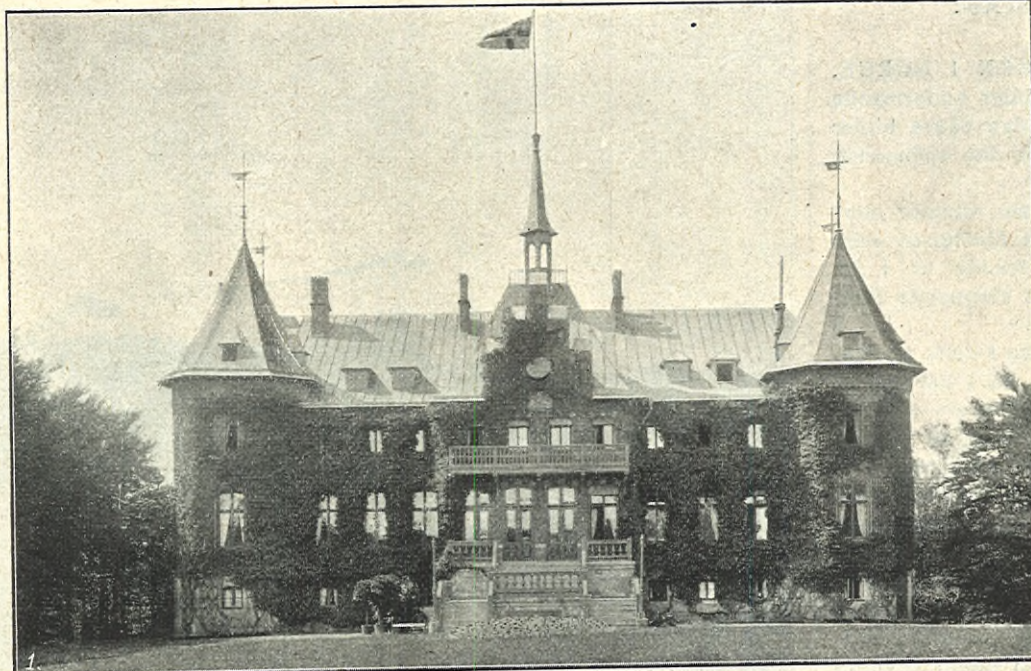
Slottet består af två, af byggnader omgifna gårdar. På nedre (västra) gården midtemot ingången ligger St Georgs-kapellet, där strumpebandsriddarne

Bland slottets många salar och rum, alla praktfullt dekorerade, märkas tronsalen samt den 60 m. långa St. Georgssalen, hvars tak är prydt med strumpebandsridarnes vapensköldar ända från 1350 och väggar med porträtt af engelska konungar från Jakob I till Georg IV. Där har nu den stora festbanketten afhållits.

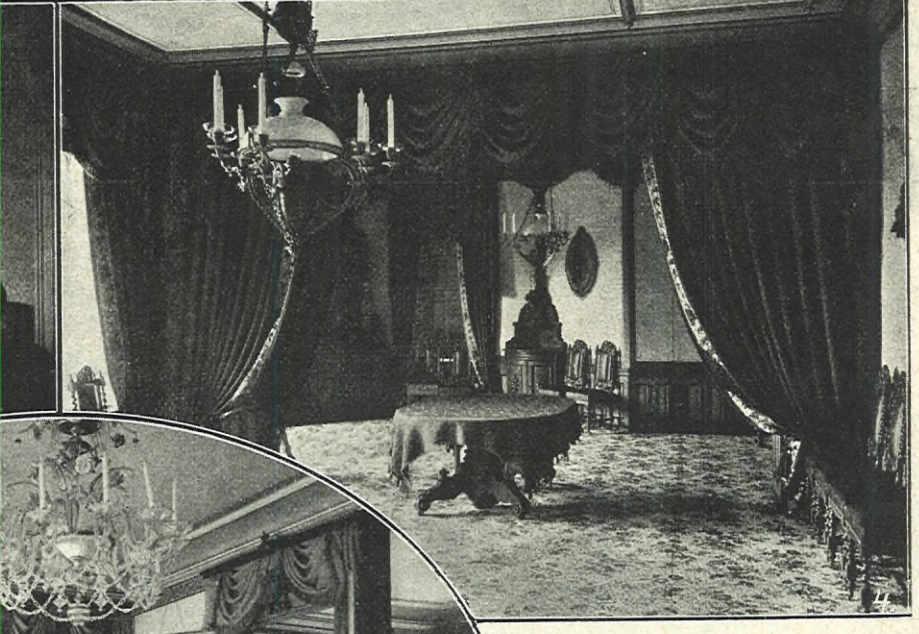
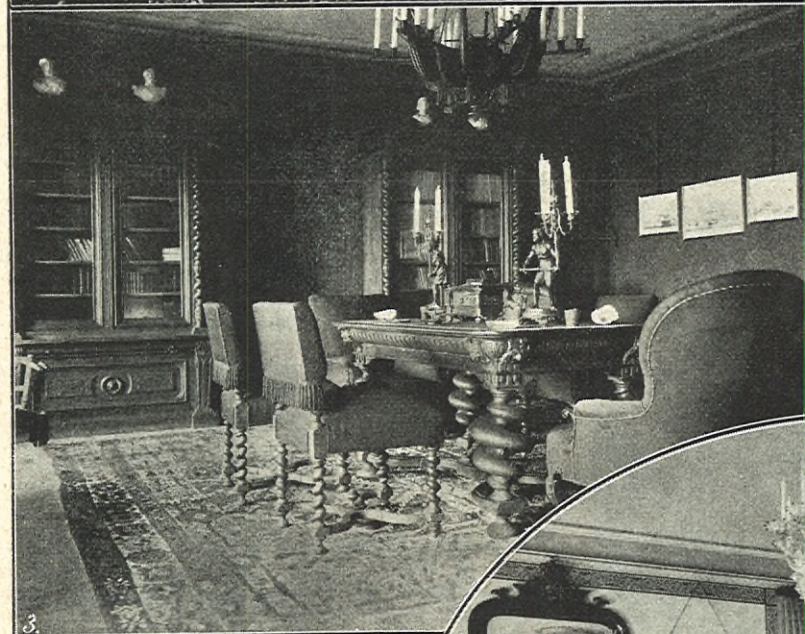
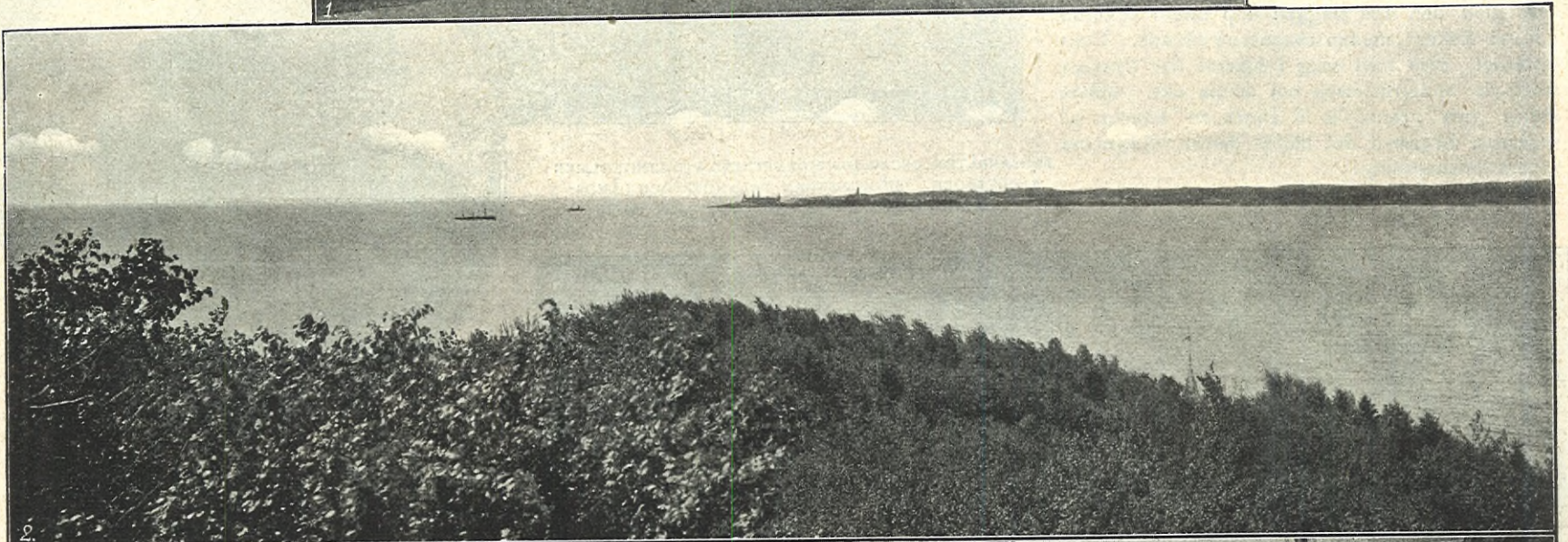
I detta sammanhang anse vi det ock lämpligt att ge ett par afbildningar af det vackra lustslottet Sofiero vid Öresund hvilket prins Gustaf Adolf erhåller i bröllopsgåfva af sin höge farfader och där det nyförmälda fursteparet skall tillbringa de första veckorna af sin smekmånad på svensk botten.

Sofiero, beläget strax norr om Helsingborg, inbäddadt i bokskog och med det vida

Åberg, som ägde platsen och hade sin sommarbostad där, afyttrade densamma till drottningen, dåvarande hertiginnan af Östergötland 1864, från hvilket år det sedan i nederländsk rennässansstil byggda slottet räknar sin tillvaro.

Utom af denna — väl den allra ståtligaste och käraste af de mångfaldiga och rika bröllopsgåfvor, som i dessa dagar slösas öfver de nyförmälda — är Idun i tillfälle att i dagsnumret (sid. 306) meddela fotografiska afbildningar af drottning Sofias gåfva till sin sonsons furstliga brud — ett högeligen dyrbart briljantdiadem af parisisk tillverkning — samt af den konstnärligt utsökta bröllopsgåfvan från damer och herrar, anställda vid de svenska kungliga och furstliga hofven och staberna. Denna utgöres af en bords-

KONUNGENS BRÖLLOPSGÅFVA TILL DE NYFÖRMÄLDA, LUST-SLOTTET SOFIERO I SKÅNE. FOTO FÖR IDUN AF ALFRED B. NILSON.

1. HUFVUDFASADEN. 2. UTSIKT FRÅN SLOTTET ÖFVER ÖRESUND OCH DANSKA LANDET. 3. RÖKRUMMET. 4. MATSALEN. 5. SALONGEN.

Sundets böljor sjungande mot sin grund, har en så leende och romantisk karaktär som två unga älskande människor någonsin kunna önska. Särskildt utsikten öfver Sundet med det på andra sidan liggande danska landet den pittoreska lilla staden Helsingör och fästet Kronborg erbjuder en hänförande tafla.

Sofiero är det yngsta af våra kungliga svenska lustslott. Fil. d:r S.

uppsats i rococo på 39 olika pjäser, utförda i förgylldt silfver af kronprinsens hofleverantör, juvelerar K. Andersson i Stockholm. På vår afbildning komma samtliga hufvudpjäser i den unika servisen till synes i sina rätta inbördes storleksförhållanden. En del af småpjäserna, såsom saltkar och senapsburkar, förekomma å afbildningen endast i enstaka exemplar, då eljes hela uppsättningen är lika.

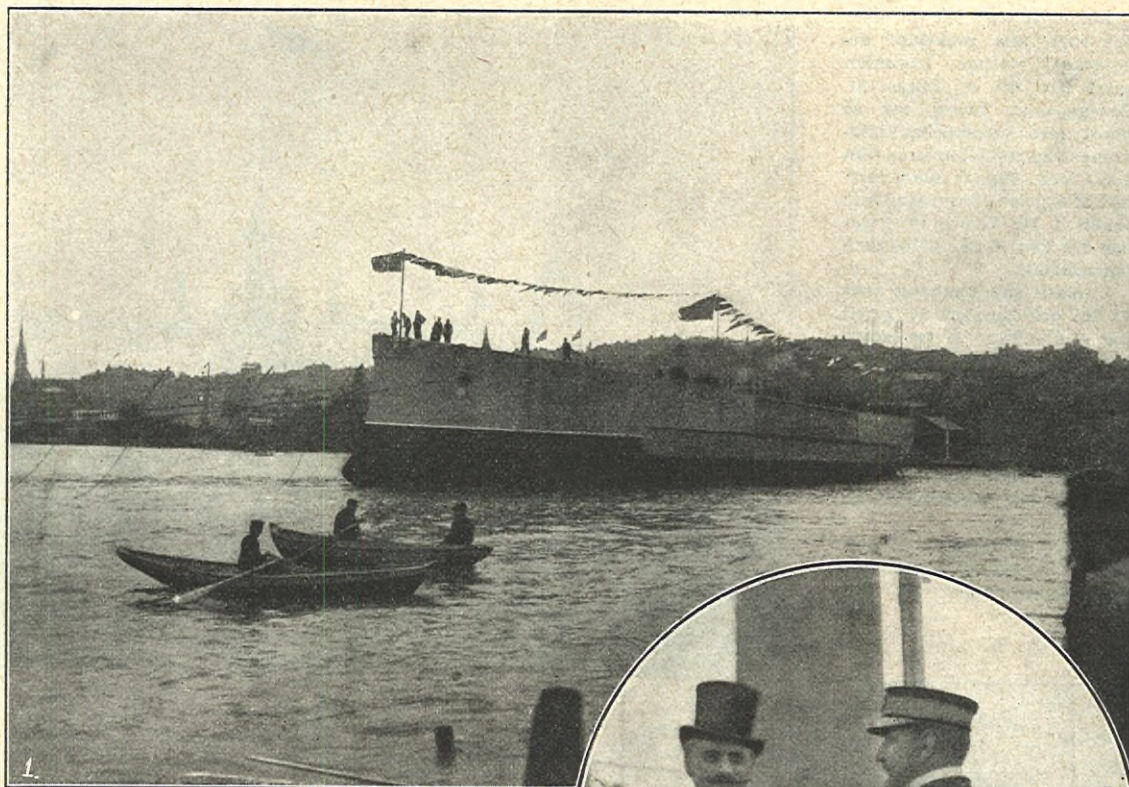

UR DAGSKRÖNIKAN.

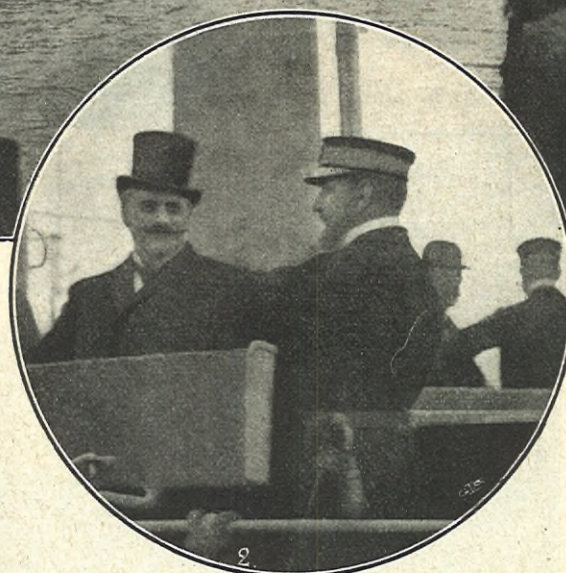
FRÅN STATSHVÄLFNINGEN I NORGE, denna stora och våra häfder omformande händelse, meddela vi här nedan några bilder som ett illustrativt bidrag till den spännande unionskrönikan.

Vi se här bland annat scenen utanför stortingsbyggnaden, då statsrådet Michelsen efter förhandlingarne i stortinget trädde ut i det fria och blef föremål för en stormande folkhyllning.

Men den mest gripande scenen i detta unionsdrama ägde rum i fredags, då i närvaro af stortinget, stadsfullmäktige, officerare och en ofantlig människomassa unionsflaggan ströks från Akershus fästning och den trefärgade norska flaggan i stället hissades under dånet från fästningens kanoner, truppernas honnör och folkets ekande hurrarop. Själva ceremoniet innefattade ett uppläsande af stortingets beslut, hvarefter unionsflaggan sänktes, under det musiken intonerade "Söner af Norge". Sedan gled den nya flaggan upp under tonerna "Ja vi elsker", medan kanonerna dånade. Utan bitterhet, men med sorg i hjärtat har Sverige mottagit underrättelsen om denna akt. Måtte aldrig vårt grannfolk få ångra de känslor af segerrus, hvarmed det hälsat denna våldsamma separationshandling!

PANSARBÅTEN OSCAR II'S SJÖSÄTTNING VID LINDHOLMEN I GÖTEBORG. SJÖMINISTERN PALANDER OCH LANDSHÖFDING LAGERBRING. OLGA RINMAN FOTO.

FRÅN STATSHVÄLFNINGEN I KRISTIANIA.

1. Utanför stortingsbyggnaden den 7 juni under förhandlingarna om unionskrisen. 2. Statsminister Michelsen mottages efter förhandlingarnas slut utanför stortingsbyggnaden af den väntande menigheten. 3. Den nya flaggan hissades under militärhonnör på Akershus fästning den 9 juni. Foto för Idun af N. Skarpmoen.

PPANSARBÅTEN OSCAR II:s sjösättning ägde härom dagen rum vid Lindholmens verkstad i Göteborg i närvaro af statsrådet Palander, landshövding Lagerbring, öfverdirektören vid mariningenörstaten Lillehöök, verkstadens styrelse, funktionärer och arbetare samt ett stort antal inbjudna. Ofantliga människomassor voro tillstädes, som under jublande hurrarop hälsade fartyget, då det med rask fart sköt ut på strömmen, under det att flaggor och vimplar vecklades ut.

Oscar II är vår tolfte pansarbåt och den sjätte i ordningen af svenska flottans pansarbåtar, som byggts på Lindholmens verkstad.

Det nya krigsfartyget tilldrager sig större uppmärksamhet därigenom att det i många saker skiljer sig från de äldre och utgör en väsentlig utveckling af den ursprungliga Svea-typen. Fartyget blir sålunda betydligt större, får ett deplacement af 4,275 tons, blir 95,6 mtr långt, 15,4 mtr bredt och 5,1 mtr djupgående.

Dess bestyckning kommer att utgöras af 2,21 cm. kanoner, placerade i rörliga torn för och akter, 8 15 cm. snabbskjutande kanoner, placerade 2 och 2 i rörliga torn på fartygets sidor, 10 5,7 cm. och 13 3,7 cm. snabbskjutande kanoner. Dessutom skall fartyget förses med två 45 cm. torpedskjutningstuber under vattenlinien.

ZZACHARIAS TOPELIUS' GRAFVÅRD aftäcktes i slutet af förra månaden under stora högtidligheter från deputationer och kårer på Gamla Lutherska begravningsplatsen i Helsingfors.

Initiativet till det vackra grafmonumentet, af hvilket vi här meddela en afbildning, har utgått från Finsk kvinnoförening, hvilken föreslog en penninginsamling öfver hela landet.

Sedan denna insamling slutförts med ett mycket vackert resultat, utlystes en pristäflan mellan Finlands konstnärer, hvarvid första priset tillerkändes professor Walter Runeberg, efter hvars projekt värden blef utförd. Till sina skulpturala delar är den af brons. Sockeln, efter ritning af professor G. Nyström, är af finsk granit.

DEN TYSKE KRONPRINSENS BRÖLLOP. Stora festligheter ägde, som bekant, rum i Berlin föregående vecka med anledning af, att Tysklands kronprins Wilhelm då ingick förmläning med hertiginnan Cecilia af Mecklenburg-Schwerin. Som Sveriges representant var vår kronprins närvarande. Från de lysande högtidligheterna lämna vi en bild af hertiginnans intåg genom Brandenburger Thor, då hon hälsades af de hvitklädda och rosenkransade hedersjungfrurna. —

DEN NYRESTA VÅRDEN PÅ ZACHARIAS TOPELIUS GRAF I HELSINGFORS.

Det nyförmälda fursteparets porträtt meddelade vi redan vid förlöfningen i ett af föregående års Idun-nummer.

CARL VON FRIESEN. †. Då rektor Carl von Friesen i juni 1902 kallades att sitta i konungens råd som chef för ecklesiastikdepartementet, meddelade vi i Idun nr 28 för nämnda år den nyvordne ministrerns porträtt jämte biografiska data och tilllåt oss därför vid hans nu timade bortgång hänvisa våra läsare till detta nummer.

Den af lidne statsmannens förnämsta verk under hans korta ministertid har varit reformeringen af vårt undervisningsväsen, en reformering, som det visserligen ej blef honom förunnadt att helt genomföra, men till hvilken han lagt en säker grundval, på hvilken andra nu kunna bygga vidare.

Sedan 1878 änklung efter Elin Ahlborn sörjes statsrådet von Friesen närmast af en dotter.

Använd
Välgörenhetsmärkena
på alla edra postförsändelser.

Köp Venersborgs BARNSKODON!

Bästa svenska fabrikat!

Hvarje sula stämplad med vidstående fabriksmärke.

Tillverkas af:

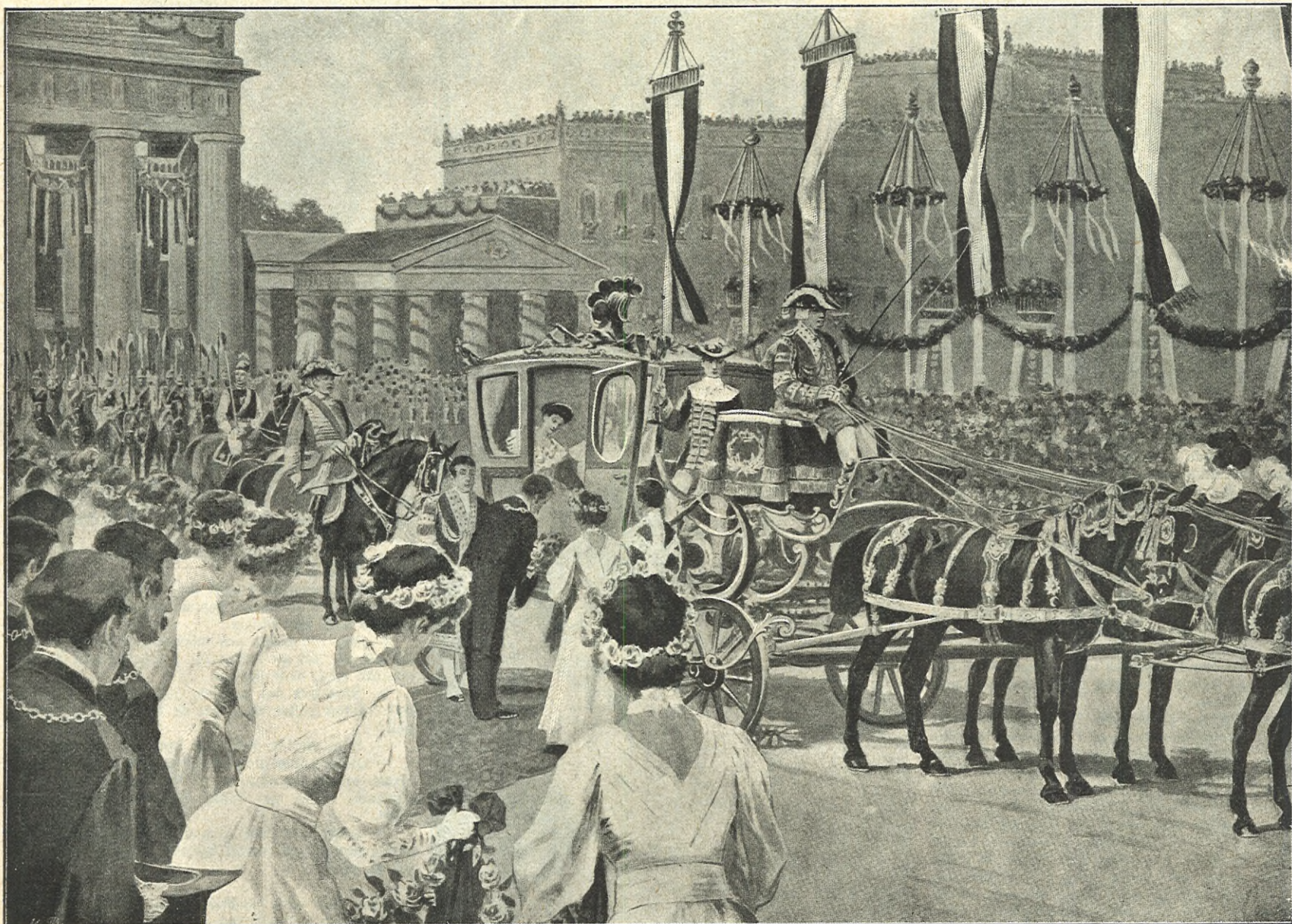
**Aktiebolaget
A. F. Carlssons Skofabrik,
Venersborg.**

Försäljes i minut hos de flesta skohandlande i landet.

REKTOR BJÖRLING.

DEN MAN, hvars bild här invid pryder dagens nummer, torde vara bekant för åtskilliga generationer af Stockholms förut- och nuvarande skolungdom. I 34 år har han beklädt posten som rektor vid Katarina allmänna läroverk, när han i år med ålderns rätt drager sig tillbaka från sitt synnerligen länge och väl fyllda lefnadskall. I 34 år har hans blida vänliga anlete lyst öfver hans kära afhållna gossar från katedern i bönsalen, där han hvarje morgon förrättat morgonbönen under alla dessa år, och ifrån lärareplatsen under lektionerna, som för eleverna alltid varit njutningsstunder, liksom mot hvarje besökande på hans expeditjonsrum, dit såväl lärjungar som lärare och föräldrar förtroendefullt kunnat komma med alla sina angelägenheter, vissa på att

FRÅN BRÖLLOPPSHÖGTIDLIGHETERNA I BERLIN VID TYSKA KRONPRINSSENS FÖRMÄLNING. BRUDEN, HERTIGINNAN CECILIA AF MECKLENBURG-SCHWERIN GÖR SITT INTÅG I STADEN GENOM BRANDENBURGER TOR, HÄLSAD AF ÖFVERBORGSMÄSTAR KIRSCHNER OCH UPPVAKTAD AF »DIE EHRENJUNGFRAUEN».

GARGAROL

**välsmakande, koncentreradt, anti-
sep tiskt munvatten.**

Hämmar syrebildning i munnen, skyddar
därför tänderna.

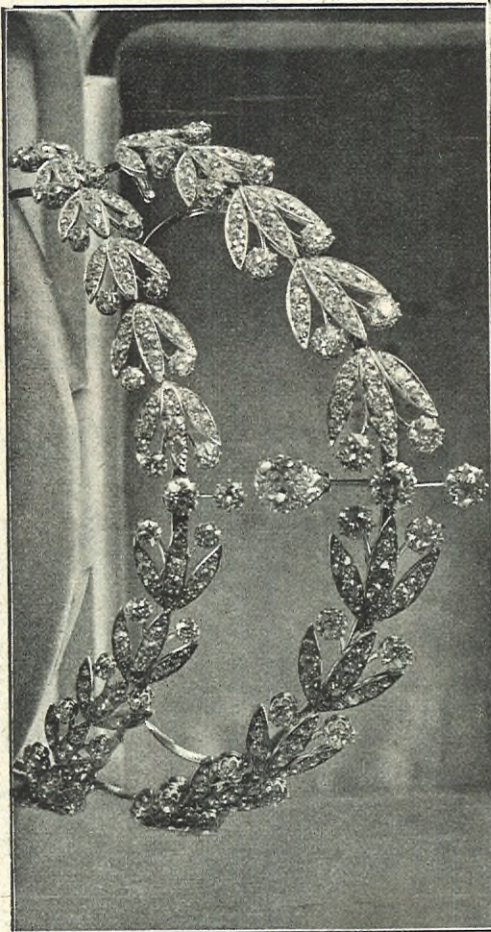
Bruksanvisning å intyget.

Obs! Stänkproppen förlagd i flaskhalsen. Obs!

HYLIN & C:o F. A.-B.
STOCKHOLM.

alltid finna ett förstående och deltagande bemötande. Som en patriark i detta ords vackraste mening har han gått omkring bland sina kamrater och lärjungar, och hans utseende med det silfverhvita håret och det långa böljande skägget har än mer förhöjt detta intryck af patriark, hvilket icke utesluter att han mot sina lärarekamrater också städse framträdde som en förtrogen kamrat och vän. Med sorg

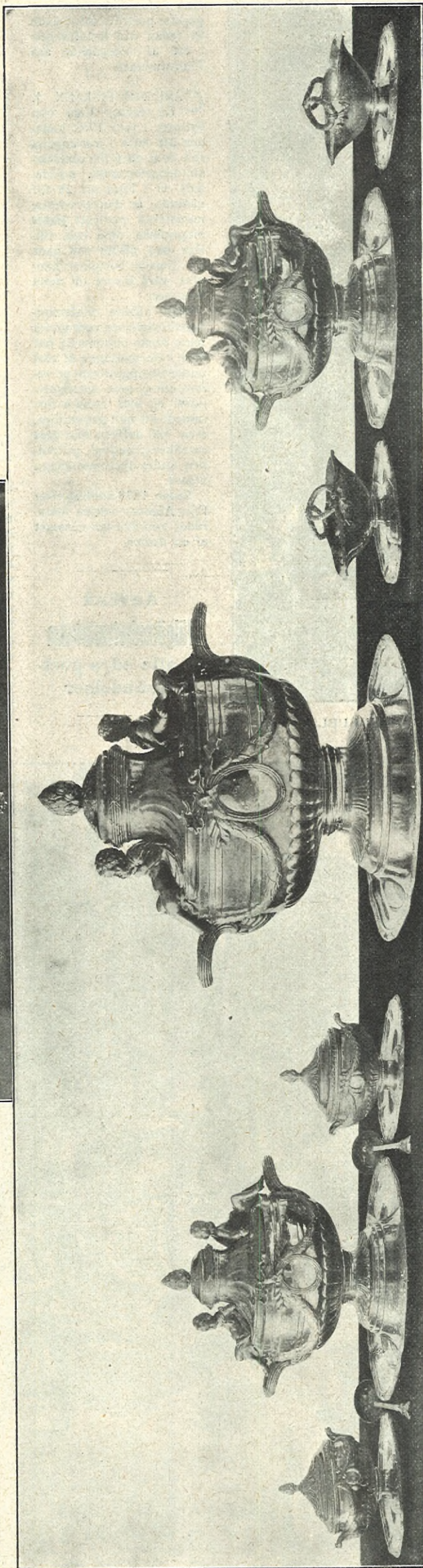
H. M.T. DROTNING SOFIAS BRÖLLOPSGÅRVA TILL PRINSESSAN MARGARETA
AF CONNAUGHT. DIADEM I BRILJANTER.

och saknad är det därför, som Katarina läroverk nu tager afsked af sin gamle rektor. Hans blida vördnadsbjudande drag komma emellertid allt framgent att tala till kommande släkten inom läroverket, i det ett i olja måladt porträtt af honom på enskild bekostnad förvärfvats åt läroverket, där det kommer att pryda dess kollegiurum.

Detta porträtt aftäcktes vid skolans årsafslutning den 6 juni, hvarvid läroverkets inspektor frambar till rektor Björling läroverkets, lärjungarnes och föräldrarnes tack för hvad han för dem varit. På aftonen samma dag var en enkel afskedsfäst på Hasselbacken anordnad för honom af hans kamrater, hvarvid öfverlämnades ett smakfullt arbetadt album, innehållande porträtt af samtliga under rektor Björlings tid vid läroverket tjänstgörande inspektorer och lärare.

Rektor Björling föddes den 11 augusti 1837 och är son till framlidne biskopen i Västerås Carl Olof Björling. Efter genomgående af Västerås skola, studerade han i Uppsala klassiska språk, blef filosofie doktor år 1866 och har alltsedan tjänstgjort som lärare i Stockholm, först såsom kollega i Klara skola och sedan som rektor vid Katarina läroverk alltifrån år 1871. — Gift första gången med Louise Sundell, förlorade han redan året därpå sin maka, och har sedan, för andra gången gift med Constantia Sofia Rhodin, med henne tillbragt ett 35-årigt lyckligt äktenskap, hvilket säkerligen icke minst bidragit till att han visat sig äga en så hjärtlig

och förstående medkänsla för allt hvad som angår den åt hans vård anförtrödda ungdomen, och hvilket i så utomordentlig grad gjort honom lämpad för den rektorspost, han nu går att lämna.

MARIA I VIDFJÄLL. EN BERÄTTELSE FRÅN LAPPLAND AF VILHÄLM NORDIN.

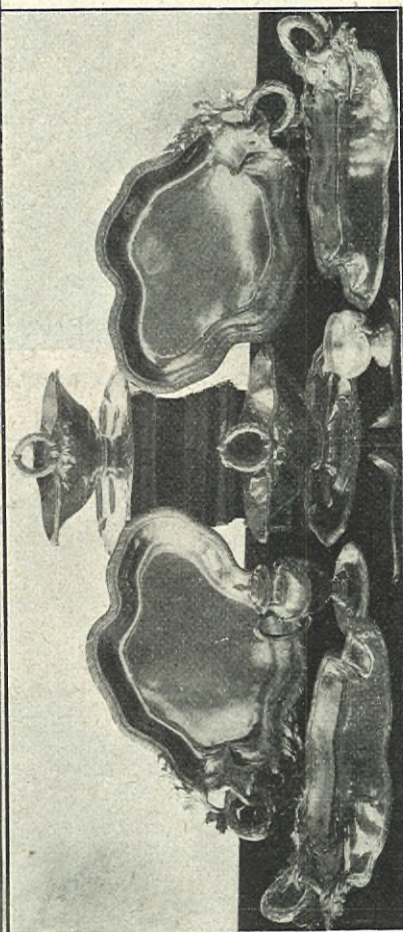
(Forts. fr. föreg. n:r.)

MUNTRAST VAR dock den unge inspektoren med gossekinderna och det maskinklippta håret; han hade visserligen vistats däruppe ända sedan i september, men först nu begynte man märka honom — och därmed sköt plötsligt en nyhet rörande Maria i Vidfjäll knopp!

Det var en liten röd nyhetsknopp, några gjorde den svagt dunkelröd, och den gamle lappen behöfde ej längre fråga för att få höra.

Med otrolig hastighet färdas äfven i fjällen ryktet. Hvar lappgubben nu kom kunde han uppsnappa fragment af den historia, samt han för sin del hade komplett färdig från början till slut...

Maria och den unge främlingen hade vid flere tillfällen röjt, att de trifdes godt i hvarandras sällskap, det var egentligen allt man visste, och man

BRÖLLOPSGÅRVA TILL D. D. K. H. H. PRINS GUSTAF ADOLF OCH PRINSESSAN MARGARETA
AF CONNAUGHT FRÅN DAMER OCH HERRAR ANSTÄLLDA VID DE SVENSKA KUNGLIGA OCH
FURSTLIGA HOFVEN OCH STABERNA. BORDSUPPSATS, I ROCOCO BESTÄNDE AF 39 OLIKA
PIÅSER, UTFÖRDA I VERMEIL AF H. K. H. KRONPRINSENS HOFLEVERANTÖR JUVELERAR
K. ANDERSSON I STOCKHOLM.

undrade hur förhållandet skulle sluta och tänkte, att det, om inspektorn inte menade allvar, kunde inverka menligt på den ömsinta Maria. Längre kunde man ej tänka, då det gällde Maria i Vidfjäll. Hade man tänkt längre, skulle Andreas i Boliden bättre förstått den gamle lappen, när denne plötsligt inföll midt under det att man en kväll diskret talade om Maria och inspektorn:

— När de nu hugger bort skogen däruppe, tör det bli frost i Vidfjäll.

Andreas svarade tryggt från sin vrå:

— De tör få hugga lagom; det går inte till så alldeles som förr numer.

— Nej, de mäter och märker nu, jag vet, men det går så lätt att hugga fel, att ta ett och annat ungräd med, sade lappen.

— Sant nog det, men en fluga gör ingen sommar. Hvad vållar eljes, att du är så mån om Vidfjäll?

— Hvad satt vi och talte om?

— Jaså, gamm'gubben sitter och drömmer, att Maria en dag kommer ut på backen och ser svart i kornet! Ånej, har ingen fara för den skogens skull.

— Svart i kornet drömde jag om, sade den gamle lappen, och sedan började man tala om pri-set på mjöl.

Men när detta samtal fördes nere i Boliden, hade frosten redan härjat i Vidfjäll.

IV.

De gamla hade redan i många veckor med smärta och mörka aningar sett den unga kvinnan kämpa med något hemligt, som för hvarje dag gjorde henne alltmer slutet, otillgänglig och dystert, då mor Mina en natt på eftervintern, omkring en månad efter skogsafverkarnas affärd, väcktes af den våldsamma fjällstormen,

Erik Mattias var för tillfället borta i någon grannby. Stormen slog mot stugväggarna som fallande grenar, röt och tjöt vid knutarna som björn och varg, jämrade vid fönstren som lommen, trängde in kölden rätt igenom stockarna, och det snyftade — kved... — Jesus, barn!...

Mor Mina kände något tynga på bröstet, det var ett par nakna armar, och bredvid sängen låg Maria på knä, skälfvande i linnet, snyftande, kvidande.

Mor Mina trodde genast, att flickan förlorat förståndet. Hon vardt förskräckt och skulle till att skrika, med ett påbörjad stön öppnade hon munnen — då blef henne allt klart på ett ögonblick: det väntade och fruktade hade inträffat!

Hon förstummades, men då Maria i detsamma med en lätt rysning drog armarna från hennes bröst, förnam hon, hvad hon aldrig förr till fullo förnummit: hon kände plötsligt i rikaste mått den smärta och den sällsamma njutning, en verklig mor nu skulle känt...

Häftigt drog hon knäböjerskans hufvud till sig, vek undan fallen och hviskade med tårfylld röst in i ett stackars litet öra:

— Så skall du nu ändtligen anförtro mig, hvad som pinat dig, det som vållat äfven oss ängslan och sorg, därför att vi inte kunnat hjälpa, inte fått dela med dig...

Maria brast ut i högljudd jämmer.

— Nej, Maria, du är ju vår Maria... Kom upp till mig som till din mor...

Den gamla tog henne under armarna.

— Var inte rädd för mig, Maria lilla, utan säg mig du alltsammans, kom! Inte får du ligga så där inför en gammal människa som jag...

Nu kom Maria och yppade i natten för mor Mina allt som hänt och det som hon visste skulle hända, och mor Mina tryckte henne allt fastare intill sig under fallen, genomströmmades af hennes unga kropps värme och förstod så godt alltsammans.

Efter detta blef fosterföräldrarnas kärlek till Maria så vidt möjligt större än förut.

De tyckte nu, att de kunde återgälda något af det de fått genom henne, och det var en glädje, det. Förut hade de ingenting gjort, ansågo de.

På sista föret för Erik Mattias för tredje gången neröfver, i förbifarten seende Märten och Anna, ty längre for han denna gång.

Vid hemkomsten sade han till hustru Mina:

— Han ville ge pengar, något annat kunde han inte göra.

— Hvad svarte du?

— Lägg detta bordet fullt med nya, stora sedlar; jag skall inte röra dem med ett finger. Men jag förlåter dig, pojke, för dens skull, som är bättre än du och jag.

Mor Mina förde förklädet till ögonen, och Erik Mattias lade mer ved på elden.

Men till Maria sade han:

— Du får försöka förlåta nu, Maria.

Maria blef röd.

— Gaf han något?...

— Jag tog ingenting emot.

— Hvad skall jag göra er, far?

— Kalla mig alltid far, om du känner det så — och mor här mor.

Maria smög sig tätt intill de två gamla, och det var dem mer än nog.

Så på våren visste alla, hvad som hänt Maria i Vidfjäll, och den gamle lappen förklarade sig.

Ingen skulle skratta åt honom nu, tänkte han.

Och ingen skrattade heller. Som genom hemlig öfverenskommelse undvek man i dessa dagar att tala om Maria i Vidfjäll; och det man sade var alltjämt bara godt.

Men en ung bondson från Boliden, Andreas' son Karl Olof, friade denna vår till Maria. Han beskref i få ord för fadern, hur hon tagit emot frieriet.

— Hon svarte ingenting, sade han, hon bara såg på mig, som den stupade älgen, när en kommer och ger honom nådekulan. Jag skulle aldrig gjort det — men jag tör ändå göra om det.

V.

Mycket var ännu kvar för Maria, och alltmer inåtvänd blef hon.

När skymningen föll om mulna dagar, kunde hon sitta och stirra mot det svarta fjället och undra, om hon kommande dag skulle ha förnuftet i behåll, och spegeln varslade om död, syntes det henne.

Tankarnas och känslornas strid kring den man, hon skänkt sig åt, bidrog första tiden efter bikten inför

mor Mina till att bleka kinderna. Tanken på hvad människorna skulle säga, gjorde äfven sitt. Ofta kom det ock för henne, att hon dragit skam öfver de gamla och att deras sorgsna tystnad härrörde af grämselse, och då gjorde det ondt djupt nere i bröstet, ända tills mor Mina kom och strök hennes tjocka, ljusa hår eller Erik Mattias tog henne om kinden och lutade sig mot fönstret för att se, hvad slags väder det kunde vara.

Men det allra svåraste blef till slut det, som Maria en söndag sökte råd för uppe hos Lovisa i Blåtjärn.

Lovisa hade några år före Maria varit i hennes ställning. Hon hade genomgått det, som Maria nu fruktade mest af allt — och det var inte förlossningen, men något värre, och oundvikligt som barnets ankomst föreföll det Maria.

Maria stannade hela söndagen uppe hos Lovisa, och hon fick någon frid.

— Det är inte roligt, men du skall göra det, en blir så lugn efteråt, sade Lovisa.

Men nog bet och gnagde tanken ändå. Emellertid hade Lovisa äfven varnat för tunga tankar. De kunde skada barnet.

— Och du får inte sitta och titta på fjället, du får inte sitta vid fönstret och titta på fjället, hade Lovisa sagt.

Maria återkallade hvart ord Lovisa fällt, och det hjälpte henne ej litet. Hon drog sig drägligt fram, tills kroppsmärtorna begynte komma, och dem mottog hon som löften om snar befrielse från all vända.

Nu blefvo också mor Mina och far Erik Mattias så oförbehållsamma i sitt ompysslande, att Maria ej ett ögonblick kunde tvifla på deras allt gifvande kärlek. Och Lovisa vardt tillsvidare bofast i huset.

Barnet, ett gossebarn, föddes fjorton dagar före "vårhelgen" eller i midten af juni.

Den dagen gjorde Maria, hvad hon ej gjort på månader, hon log. Ty gossen var trots allt välskapad, ett verkligt, riktigt, välskapadt litet barn!...

Men redan några dagar efter förlossningen var den unga modern uppe, och i och med att hon lämnade sängen, begynte det gamla grubblet.

Helgen var för dörren, och Maria kunde ej undgå att i förväg se allt hvad den nu skulle bjuda henne. En kväll sade hon till Lovisa:

— Du tör bära honom till dopet åt mig?

— Nog tör jag det, och tack för att du ber mig.

Maria tittade åt fjället:

— Och jag — men om jag inte kan, Lovisa?...

Hon vände sig mot Lovisa. Lovisa klappade henne på knäet och gjorde rösten mjuk:

— Du kan, så svårt är det inte, och du blir som en annan igen, sedan du gjort det.

Ja, Maria kände, att hon måste, och inte ville hon uppskjuta, ty det skulle bara förvärra — men om hon fölle på kyrkgolfvet?...

— Du skall läsa en psalm, medan du sitter och väntar, så gjorde jag, sade Lovisa.

— Hvilken läste du?

— 186, och andra och sjätte värserna läste jag flere gånger:

Mig nådig och misskundig var,
förlåt mig synder mina,
för dem du döden lidit har
på korset med stor pina!
Låt dem mig ej tillfoga men,
men gör mig från dem skär och ren:
låt nådesolen skina!

och sjätte värserna:

Alltså jag träder nu till dig
och faller för dig neder
med böjda knän och innerlig
af allt mitt hjärta beder:
förlåt, att jag förbrutit mig
mot dina bud och följt den stig,
som till fördärfvet leder!

— 186 vill jag ock läsa, sade Maria — men var det inte förskräckligt, när du kom in?

— Jag tittade på Kristus därframme, och det lik-som bar, svarade Lovisa — och jag tänkte på barnet ock, förstas.

Nu brann det till i Marias ögon. Hon lyfte sin att dömma efter blicken djupt fundersamme pilt mot taket och fick honom att tänja ut munnen och knipa ihop ögonen i ett högst lustigt men ock mycket hjärtligt smil.

VI.

Hur tungsam vardt inte ändå färden till vårhelg denna gång.

Sol öfver all jorden och fågellät långt uppe på fjällen, långt ute på myrarna, men stum gick Maria, stum öfver fjälluren, stum öfver de gungande myrarna, stum öfver märkorna, och det kunde ej bli tal om att hon som förr skulle tura vid årorna.

MELLINS FOOD

bör användas såsom ersättning för modersmjölk, allt ifrån födelsen och utan farhåga, att den skall i någon grad verka skadligt icke ens på späda barn. Den kan gifvas omväxlande med modersmjölken.

Prof samt broschyr om barns uppfostring gratis & franko från MELLINS FOOD Depot, Malmö.

"Jag heter Kenny, är 3 år gammal och har blifvit uppfödd med MELLINS FOOD".

MELLINS FOOD

Erik Mattias och mor Mina hade måst lofva att stanna hemma, och de Vidfjällsbor, som följde, sågo snart att det var bäst att hålla inne med uppmuntringsförsöken.

De två svartklädda unga kvinnorna, Lovisa bärande barnet, voro i en värld för sig och ville hvarken tala eller svara. Den ena gick väl och lefde i det gamla, den andra i det som väntade. Dock gick det raskt undan.

Mot förmodan ville Maria rasta blott några minuter åt gången, och andra dagens morgon var hon uppe före någon. Som man gett sig af från Vidfjäll flere timmar tidigare än vanligt på fredagsmorgonen, anlände man nu redan på lördagens förmiddag eller före alla andra till kapellkyrkplatsen, den gamla vanliga, fridfulla kyrkbyn vid den välkända lugna viken, som speglade en krans af nyklädd, doftande björkskog och vaktades af flera mäktiga snöfjäll.

Det var dock ej nu som förr. Maria och Lovisa togo in i Erik Mattias' kyrkstuga och satte sig att bida. Där sutto de och sågo, hur det ena kyrkfolkslaget efter det andra anlände med packning på rygg och svett i pannan. Maria kände dem alla, men nu kunde hon inte gå ut och ställa sig i vägen på stigarna och välkomna och tacka för sist och bli klappad på kind.

Nu kunde hon ej heller gå och "gästa", ej heller kela med småfolket, ej heller låna sig lappdräkt och hålla till hos lappfolket och öfva upp sin lappska.

Hon var en annan än allas Maria i Vidfjäll denna vårhelg.

Och hvad det led måste hon göra sig i ordning och gå till prästen, till sin läspräst, med sitt elände. Detta borde ske före aftongudstjänsten, ty efteråt blef der väl som vanligt fullt i prästgården.

Vid fyratiden, då det ett ögonblick syntes som tommost ute på backarna, smög hon sig i väg, följd af Lovisa, som talade uppmuntrande ord och gungade den nu en smula oroliga pilten på armarna.

Det lilla expeditionsrummet var fylldt af eftermiddagssol, men det blef natt för Marias ögon strax som hon kom inom dörren. Hon hade ej sett sin läspräst på många månader, och nu skulle hon komma och visa sig så här.

Hon hörde, att en allvarligt vänlig mansröst bad henne sitta och att hennes barns namn uttaidades. Hon såg en bössa stå bredvid spiseln, tyckte att någon skulle komma och ta den i händerna, svänga den i luften och slå till... Så kände hon doften från en lackviol och tyckte, att någon kom in i rummet... Nästa sekund satt hon på tu man hand med sin läspräst...

Men Lovisa satt i köket i tre kvarts timme och väntade, och när hon ändtligen hörde Marias nya kängor i förstugan, for hon brådsnkande upp och ut och ville höra.

Maria svarade henne blidt: — Tack för all hjälpen, Lovisa, men låt mig nu gå de sista stegen på pastorns ord.

Lovisa teg, men blott en stund. — Ville han, att du skulle det? frågade hon.

— Det var fritt, sade han, jag behöfde inte, om jag inte ville, och det visste jag ju förut.

— Han sade så till mig ock, två gånger.

— Nog sade han det fyra eller fem gånger till mig.

— Kunde förstå det. Det är nog svårt för honom ock, sänt här.

— Men inte tör du vilja, att jag skall ändra mig?...

— Aldrig det!

(Forts.)

Iduns bibelupplaga.

TILL PRENUMERANTERNA å Iduns bibelupplaga följer med veckans nummer ark 12, upptagande fortsättning af Marci Evangelium, kap. 10—13, samt tvänne helsidesbilder: »Ånkans skär» af professor greve Georg von Rosen och »Vaken!» af artisten Gottfrid Kallstenius.

HUSMÖDRAR. Tillsen, att Ni alltid vid inköp af Hafregryn & Korngryn erhålla Hafregrynskvamen "Sveas" i London med Guldmedalj belönade tillverkningar, förpackade i säckar eller kartonger om 1/2 & 1/4 kilo. Sveas Sundhetsmjöl i hel- eller halvkilopacketer rekommenderas till barn och sjuklingar och samtliga dess tillverkningar utmärka sig för sin goda smak, lättkokthet och renhet. Finnes hos alla välsorterade engrossister och detaljister i hela Skandinavien.

Hafregrynskvamen Svea,
Ragnar L. Jeansson, KALMAR.

Tabell öfver näringsvärdet af våra förnämsta födoämnen uttryckt i öre pr kilo:
Fläsk 102, Oxkött 48, Rågbröd 54, Hvetebröd 55, Fårkött 62, Torsk 40, Mjöl 87, Korngryn 116, SVEA Hafregryn 153.

KÖKSALMANACK

Redigerad af
ELISABETH ÖSTMAN.

Inneh. af Elisabeth Östmans Husmoderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 18-24 JUNI 1905.

Söndag: Consommé med oststänger; sparris med rördt smör; lamkotletter à la maintenon med ärter och spritsad potatis; citronkräm med mandelmusslor.

Måndag: Grytstek med potatis och lingon; soppa på blandad frukt.

Tisdag: Kromgädda med smör och pepparrot; mondaminpudding med mjölk.

Onsdag: Kall grytstek med potatispudding; chokladkräm.

Torsdag: Grönsoppa med mjölk; väfflor med sylt.

Fredag: Biff af kalflever med potatis; blåbärsoppa med skorpor;

Lördag (Midsommard.): Grönsoppa; kokt lax med holländsk sås; stekta kycklingar med grönsalad; punsch-romaine.

RECEPT:

Lamkotletter à la maintenon (f. 6 pers.) 15 stora kotletter, 1 msk.

salt, 1/2 tsk. hvitpeppar, 2 ägg, 1 1/2 kkp. stötta skorpor, 1 msk. fint hackad persilja, 1 msk. fint hackad chalottenlök, 3 msk. smör (60 gr.), 4 dcl. buljong eller kokande vatten.

Beredning: Kotletterna tvättas med en duk doppad i hett vatten. Kotletterna huggas därefter, putsas och bultas ett slag på hvarje sida. De beströs med peppar och salt, doppas i de uppvispade äggen och vändas i en blandning af de stötta skorporna, den hackade persiljan och löken. Kotletterna brynas därefter i smöret, den kokande buljongen eller vattnet påspädes och kotletterna få sakta steka färdiga, med tätt slutet lock, under 5-10 min.

De uppläggs på varmt serveringsfat och garneras med ärter eller fransk potatis samt persilja.

Spritsad potatis (f. 6 pers.) 2 lit. potatis, vatten, salt, 2 ägg, 4 msk. smör (80 gr.), 4 msk. grädde, socker, salt, 2 msk. fint stötta skorpor.

Beredning: Potatisen raskalas, kokas och drifves genom purépress. Äggulorna och grädden nedröras i moset med en gaffel tillika med kryddorna och det kalla smöret. Purén pressas sedan genom sprits med grof stjerna på en väl smord plåt i form af blommor. Dessa beströs med de fint stötta skorporna, insätts sedan i ugnen att få en vacker ljusgul färg. De serveras till stekt kött i allmänhet.

Mandelmusslor 210 gr. smör, 210 gr. fint strösocker, 1 äggula, 210 gr. sötmandel, 20 gr. bittermandel, 210 gr. hvetemjöl.

Till formarna: 1 msk. smör (20 gr.).

Beredning: Mandeln skällas, torakas i ugnen och drifves genom mandel-

Gif barnen den bästa näring och de växa upp till friska och starka människor.

Gif vuxna den bästa näring och de förblifva friska intill sena ålderdomen. Använd därför endast

Gyllenhammars
patenterade
hafregryn,
hafremjöl

som fås i hvarje välsorterad speceriaffär.

Aktiebolaget
Göteborgs Ris- & Valskvarn.

kvavn. Smöret skiras och saltet fransilas noga, hvarefter smöret röres, tills det blir hvitt och pösigt. Då tillsätts sockret, äggulan och mandeln och degen arbetas väl. Små krusiga bakelseformar penslas med skiradt smör, och degen utklämmas tunt i dem. Bakelserna gräddas i medelmättig ugnsvärme och uppstjälpas först, då mesta hettan afgått.

Grönsoppa (f. 6 pers.) 1/2 lit. jordärtskockor, 1 litet blomkålshufvud, 2 kkp. färska ärter eller 1 burk konserverade, 1/4 rotselleri, 1/2 purjolök, 4 persiljestjälkar, salt, vatten, 1/2 msk. smör, 1 msk. mjöl, 2 lit. blandad ox- och kalfbuljong, 1 hg. spenat, salt, hvitpeppar, 3 äggulor, 1 dcl. tjock grädde.

Beredning: Jordärtskockorna och blomkålshufvudet ansas väl och få ligga 1 tim. i ättiksblandat vatten, hvarefter de påsätts jämte ärterna i kokande, saltadt vatten, och få koka tills de äro mjuka. Rotselleriet och purjolöken ansas på vanligt sätt och påsätts jämte persiljan i kokande, saltadt vatten i särskildt kärl. Smör och mjöl sammanfräas och påspädes med

den kokande buljongen. Den rensade och sköljda spenaten lägges och soppan får koka 10 min. Rotselleriet, löken och persiljan fransilas och spadet tillsättes, likaså det spad, hvaruti de öfriga grönsakerna kokat, hvarefter soppan afsmakas med kryddorna. Äggulorna och grädden uppvispas i sopp-skålen och soppan tillslås under kraftig vispning. Sist läggas jordärtskockorna, det sönderdelade blomkålshufvudet samt ärterna, och soppan serveras.

Stekta kycklingar (f. 6 pers.) 3 kycklingar, 3 msk. smör (60 gr.), 2 tsk. salt, 1/2 lit. buljong (1/2 lit. kokande vatten, 1/2 tsk. Liebig's köttextrakt, 1/2 tsk. salt).

Sås: 1/2 msk. smör (10 gr.), 1 msk. mjöl, köttjus, 1 dcl. tjock grädde.

Beredning: Kycklingarna plockas, svedas noga, och vingor och ben huggas af. De tvättas därefter väl rena med mjuk borste och ljumt såpvatten samt sköljas. De skäras upp i ryggen, tagas ur och sköljas mycket väl invändigt, hvarefter de torkas med en kött-handduk. Smöret brynes i en långpanna, kycklingarna läggas med bröstet upp, brynas i ugnen och ösas öfver ofta samt påsätts med den kokande buljongen och få steka omkr. 20 min. De skäras och garneras med persilja. Såsen serveras, som jus ell. afredd, då smör och mjöl sammanfräas, köttjusen silas, skummas och påspädes litet i sänder, hvarefter såsen får koka 10 min., grädden tillsättes och såsen får ett uppkok, samt afsmakas.

Punsch-romaine (f. 6 pers.)

Vaniljglace: 3 äggulor, 50 gr. strösocker, 4 dcl. tjock grädde, 2 msk. vaniljsocker.

Betydligt
billigare

men mera aromrik och rensmakande, än af finaste hallonsaft hemmalagade, blir den af Lagermans Saft-kräm-pulver-Tömen framställda hallonsaft krämen.

Säljes öfverallt å 25 och 40 öre pr paket, som räcker till resp. 4 och 8 personer.

Hallonglace: 1 kkp. hallonsylt eller kompott, 50 gr. strösocker, 3 dcl. vatten, 1 1/2 dcl. sherry, skal och saft af 1/2 citron (karmin).

Grädde: 2 dcl. tjock grädde, 1 kkp. jordgubbssylt.

Beredning: Äggulorna röras med sockret 1/4 tim. Grädden kokas upp med vaniljsockret och tillsättes de rödda äggulorna under stark vispning. Krämen hälls ner i kastrullen och får under fortsatt vispning sjuda, då den upphälles och vispningen fortsättes, tills krämen är kall. Den slås därefter i glacemaskin och fryses omkr. 10 min. Hallonen passeras, blandas med sockret, vattnet och det rina citronskalet citronsafte och sherryn samt fryses. (Om så önskas färgas glacen, innan den fryses, med litet karmin.) Strax innan punschen skall serveras, upplägges den i vida champagneglas, först en skifva vaniljglace, därefter en skifva röd hallonglace. Sist garneras punschen med den till hårdt skum slagna grädden och öfverst jordgubbarna med sin sås.

Från och med Måndagen den 19 Juni till och med Fredagen den 30 Juni

Realiseras

med **20 %** rabatt

hela mitt från denna och föregående säsonger öfverblifna lager af

Barnkläder.

OBS! Å alla varor lämnas under den tid realisationen pågår, vid kontant likvids erläggande, här ofvan uppgifna rabatt!

M. BENDIX,

16 Regeringsgatan. 5 Sturegatan. 90 Drottninggatan.

LEDIGA PLATSER

För en något äldre och undervisningsvan lärarinna är föreståndarinneplats till ansökan ledig vid Ljusdals Ensk. Samskola. Lön efter öfverenskommelse och kompetens. Närmare meddelar Jägmästaren Otto Nilsson, Ljusdal.

Elementarbildad, musikalisk flicka, som aflagt småskolelärarinneexamen får plats såsom lärarinna för två små gossar. Svar till »Egendom i Sörmland», Iduns expedition.

Husligt uppfostrad, bildad flicka, med sätt och yttre, erhåller förmånlig, bekväm plats att tillse bättre ungdomsläro- hem. Svar med fotografi till »Framtiden», Kjöbmagergadens posthus, Köpenhamn p. r.

Undervisningsvan lärarinna får till hösten utmärkt plats i Norrland. Hög lön. Norra Inack-Byrån, Malm-skillsnadsgr. 27, Stockholm.

För en anspråkslös, bildad flicka, kun- ning i spåda barns vård samt söm- nad, finnes plats 15 Juli. Barnens ålder 6 och 5 år, samt ett spädt. Svar med betyg, fotografi samt lönepretentioner under adress Fru Elin Löwenadler, Anneberg, Solberga.

Vid Sölvesborgs Samskola som med läsåret 1905-1906 träder i verksamhet med I klassen för att sedermera utvidgas till att blifva 5- (ev. 6-) klassig, anställs för nämnda läsår en lärarinna med skyldighet att undervisa i nämnda klass i samtliga läro- ämnen (incl. tyska) samt dessutom i det eller de öfningsämnen, som framdeles kan komma att bestämmas. Ansökningshandlingar åtföljda af läkare- betyg, torde ställas till Styrelsen för Sölvesborgs Samskola och före den 1 juli d. å. insändas till undertecknad, styrel- sens ordförande. Lön: 1,200 kr. C. L. Lohmander.

Verkligt goda platser för guvernanter och bildade, hushållsamma flickor äro genast att söka å Nya Inackorderingsbyrån, Brunkebergsgat. 3 B Stock- holm. Etab. 1887.

Världinne- och husföreståndarinneplats finnes ledig från början af juli månad hos enklign i större landsortsstad. I familjen finnas 3:ne halv vuxna gossar. Sökande som är musikalisk, och äger någon kunskap i lefvande språk äger företräde. Svar jämte fotografi och uppgift om ålder samt anspråk torde sändas före 25 juni detta år till Iduns expedition märkt »W. M. S. W.»

Plikttrogen, pålitlig och barnkär flicka, kunnig i sömnad, kan i följd af sjukdomsfall erhålla plats genast i bättre familj invid större stad Svar till »S. B.», Malmö p. r.

Barnfröken äldre, pålitl., frisk och barnkär fr. godt hem, som vill åtaga sig att sköta 3 barn, 4, 2 1/2, 6 mån., något kunnig i sömnad, erhåller plats nu genast. 2 jungf. finnas. Svar med fotogr., uppgift å löneanspråk och ref. till Kapten B. v. Sydow, Carlskrona.

Ung tyska eller tysktalande svensk flicka af bildad familj sökes till hösten att tillse tre barn i åldern af 2-5 år i familj på landet. Anses som familjemedlem. Svar med foto och ref. samt lönevillkor till »Deutsche Mutter», Kristianstad p. r.

Ett bildadt o. anspråkslöst medel- ålders fruntimmer fullt kompetent att sköta ett enkelt hem och hafva till- syn om barnen erhåller plats öfver sommaren i närheten af Stockholm. Tvänne tjänare finnes. Svar till »Hus- moder», Iduns exp., Stockholm.

Barnsköterska eller barnjungfru, fullt pålitlig, sökes för att sköta trenne barn, 6, 3 och 1/2 år gamla. Betyg, lönepretentioner och rekommendationer torde insändas till »O. T.», Iduns exp. f. v. b.

PLATSSÖKANDE

Ung flicka som genomgått 8-klassigt läroverk och vistats ett år i Frank-rike, önskar till hösten plats som lära- rinna för barn eg öfver 12 år. Svar till »S. S.», Iduns exp.

Plats önskar lärarinna, undervisnings- van i skolämnen, språk, musik, handarbete. Svar »Barnkär» under adr. S. Gumællii Annonnsbyrå, Stockholm.

Ung, musikalisk flicka, som genomgått 8-kl. elementarläroverk och har studentbetyg i språk, önskar till hösten plats som lärarinna i familj. Svar snarast möjligt till »S-g», Nerikes Allehandas kontor, Örebro.

En anspråkslös flicka med höga betyg fr. 8-kl. lärov. önskar plats som lärarinna i aktad familj. Svar till »17 år», Eskilstuna p. r.

Kvinnlig student

önskar under juli och augusti plats i Jämtland såsom guvernant eller säll- skap. Svar under märke »Studentiska 1905», Iduns exp. f. v. b.

Inackorderingsbyrån Hamngatan 2, 3 tr. Norrköping, anskaffar verkligt goda lärarinnor, sällskapsdamer, barnfrö- knar och hushållsbiträden. Öppet 12-2 & 4-6. Rikstat. 9 16.

Norra Inack.-Byrån, Malmkillnadsgr. 27, Stblm. Riks 85 65, Allm. 111 87, kl. 11-3. Ansk. lärarinnor, vård., säll- skaps-, kontors-, hushålls- och barn- fröknar.

Ung engelska, pianist

med 5 års utbildning i Tyskland, talar flytande engelska, tyska och franska, söker till hösten anställning i familj eller musikintit i Stockholm. Svar till »M. M.», 155 Adelaide Road, London N. W. Referens: Fru B. Legrand, Skälby, Kalmar.

Plats till höstterminen

att sköta skolhushåll önskas af äldre, anspråkslöst, bättre fruntimmer som flera år innehaft dylik plats. Svar mot- ses tacksamt till »Barnvän 05», Iduns exp. f. v. b.

Bildad sjukgymnast

med trefligt sätt söker anställning i fam- ilj hälst på landet eller vid badort. Goda ref. Svar till »21 år» Iduns exp.

Ung bättre flicka,

med små pretentioner, fullt hemma- stadd i alla husliga göromål, önskar plats i bildad familj (hälst i Väster- götland), som hjälp och sällskap. Svar till »24 år 1905», Iduns exp.